



TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

LATO 2004
A.D. 2004 — A.M. 6133
Nr 490

SPIS TREŚCI

| | |
|--|----|
| Quasi-Wybrani | 34 |
| Pytania Bereańskie do powyższego artykułu | 48 |
| List br. P. Woźnickiego do br. R. Herziga | 52 |
| In Memoriam | 52 |

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć...” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służmy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uctwością.” „... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie.” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

QUASI-WYBRANI

DLATEGO, że przedmiot o *quasi* – wybranych jest ważny i na czasie jako terażniejsza Prawda, dlatego, że Bóg podał na temat tej klasy znaczną ilość światła w pierwszych artykułach, które pojawiły się w *Terażniejszej Prawdzie* Nr 175 oraz 176, i dlatego, że nadal istnieje znaczne zainteresowanie tym tematem, mamy przyjemność w ponownym przedstawieniu go tutaj z kilkoma zmianami odzwierciedlającymi nasze obecne poglądy. Ażeby ten przedmiot lepiej zrozumieć ważnym jest, abyśmy opierając się na Piśmie Świętym, rozumie i faktach zrozumieli, że od początku czasu ucisku w 1914 roku (a) żyjemy w okresie Epifanii, czyli Apokalipsy, w okresie wtórego przyjscia naszego Pana (zobacz E 17, str. 235-260; TP nr 267/268), (b) drzwi wejścia do wysokiego powołania zostały zamknięte (zobacz, *np.* Amos 9:13; Obj. 7:1-3 i wiele innych dowodów w PT nr 264/265 i BS Extra nr 51), (c) antytypiczny Dziedziniec Przybytku Epifanii oraz Świątynia były zajmowane przez Wielką Kompanię i Młodocianych Godnych w ciele, a obecnie jest zamieszkiwany wyłącznie przez Młodocianych Godnych. Wielka Kompania zakończyła swój bieg i obecnie otrzymała już duchową naturę (Obj.7:1-14). Młodociani Godni jako ostatnia klasa wyborcza jest

w trakcie rozwijania od swojego początku w 1878 r. (zobacz E 4, *Wybrańcy Epifanii*, str. 372-376, PT nr 519). Powinniśmy także pamiętać o tym, że (d) Epifania, czyli Apokalipsa jako okres ciągnie się od października 1954 roku (zobacz TP nr 270/271, 273/274, 275), chociaż w sensie ograniczonym (40 lat) zakończyła się w tym czasie – data wyraźnie zaznaczona w Boskim planie (pokazana w 3 Mojż. 12; Mat. 25:1-12; Jan 9:4; 11:9, w drugim pobycie Mojżesza na górze itd.; porównaj TP nr 187, str. 176-179), kiedy także zakończyło się powołanie do klasy Młodocianych Godnych dla nowo-poświęcających się (E 10, str.114). Chociaż rozumiemy, iż sporo pracy co do rozwoju Obozu Epifanii – który składa się z jednostek *quasi*-wybranych (E 10, str. 209, 672) – zostało wykonane w czasie Epifanii w jej sensie ograniczonym, a nawet przez brata Russella i innych w Parouzi (zobacz, *np.* E 14, str. 226), to jednak rozumiemy także, że od października 1954 roku rozwój Obozu Epifanii wszedł w wyraźnie nową fazę rozwoju.

(2) W TP nr 155, str. 49 i TP nr 190, str. 70 („Królowa z Saby – Typ i Antytyp”) zostali przedstawieni Poświęceni Obozowcy Epifanii, najwyższa klasa spośród *quasi*-wybranych. Zostało tam wykazane, że zupełna liczba wybranych w swym członkostwie (choć nie w ostatecznym rozwoju) miała być skompletowana do października 1954 roku, a po tej dacie wszyscy, którzy się poświęcają, nie uzyskują stanowiska wśród wybranych na Dziedzińcu Epifanii, jak to poprzednio miało miejsce, ale zamiast tego uzyskują najwyższe stanowisko w Obozie Epifanii spośród *quasi*-wybranych. Ci *quasi*-wybrani, szczególnie ci spośród nich, którzy poświęcą się przed rozpoczęciem się restytucji, przez co otrzymują najwyższe stanowisko w Obozie Epifanii jako Poświęceni Obozowcy Epifanii, będą coraz bardziej wysuwać się na czoło w miarę postępu czasu poza październik 1954 roku. Te fakty pobudziły i będą dalej pobudzać do stawiania licznych stosownych pytań. Dlatego wierzymy, że przestudiowanie zagadnienia *quasi*-wybranych oraz ich miejsca w planie Bożym przed Tysiącleciem, podczas Tysiąclecia i po Tysiącleciu, a także niektórych kwestii związanych z tym zagadnieniem, będzie na czasie i z korzyścią dla wszystkich. Bracia oświeceni Epifanią szczególnie powinni starać się dobrze poznać szczegóły związane z tym tematem.

(3) Jeśli to jest możliwe dobrym byłoby określanie pojęć biblijnych, łącznie z klasami ludu Bożego, terminami występującymi w Biblii. Jednakże czasami jesteśmy zmuszeni nauki znajdujące się w Piśmie Świętym określić terminami, których jako takich w nim nie ma w tym celu, aby jasno i biblijnie rozróżnić między różnymi fazami przedmiotu, *np.* *próbny* i *ożywiony* usprawiedliwieniem lub między klasami, *np.* Starożytnymi Godnymi i Młodocianymi Godnymi. Klasa, którą obecnie omawiamy w odniesieniu do okresu Ty-

TERAŻNIEJSZA PRAWDA i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

PL I0239-4480

Czasopismo wydawane 4 razy rocznie (Zima, Wiosna, Lato, Jesień)

przez
ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Redaktor

Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki.

Roczna subskrypcja
15 zł

Inne publikacje:

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Edycje obcojęzyczne

angielska, duńska, francuska, niemiecka, portugalska, tamilska, malaalam, kannada, ukraińska

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane:

- w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy;
- w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”;
- w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr 18 1020 1026 0000 1802 0014 8916.

Terażniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

siąclecia jest nazwana w Piśmie Świętym „synami” (Joel 2:28; Izaj. 60:4). Ale także *np.* aniołowie (1 Mojż. 6:2, 4; Ijob 1:6; 2:1) i Maluczkie Stadko (2 Kor. 6:18; 1 Jana 3:1, 2) są nazwani „synami”, dlatego jeśli chcemy jasno odróżnić pomiędzy różnymi klasami „synów” nie możemy żadnej z nich nazwać „synami” bez użycia dodatkowych wyjaśniających słów. Z tego powodu, a także dlatego, iż termin ten opisuje ją dokładniej naśladujemy brata Johnsona określając tę klasę, która będzie stanowić „synów” Tysiąclecia, jako „quasi-wybranych”.

(4) Łaciński przedrostek *quasi* znaczy *jak gdyby*. Przedrostek ten wyraża myśl, iż coś jest *prawie, na pozór*, ale nie jest takim w *rzeczywistości*. W najszerszym znaczeniu używamy terminu *quasi-wybrani* do określenia wszystkich wierzących „z okresów poprzedzających Tysiąclecie” (P '26, str. 118, kol. 2, u dołu) počawszy od czasów Adama, którzy stali się *jak gdyby, prawie, czy też na pozór* wybranymi, chociaż w rzeczywistości nie zostali wybranymi. Jednakże na ogół rozważamy tę klasę jako klasę istniejącą w Wieku Żydowskim i Ewangelii, włączając nasze czasy i okres czasu w przyszłości aż Obóz Epifanii przejdzie w Obóz Tysiąclecia (P '55, str.13). W tym znaczeniu weźmiemy pod uwagę niektóre opisy tej klasy w jej trzech ogólnych grupach ze wskazaniem ich stanowiska przed Bogiem.

TRZY OGÓLNE GRUPY QUASI-WYBRANYCH

(5) Pierwsza z trzech ogólnych grup *quasi-wybranych* składa się z tych Żydów, którzy podczas Wieku Żydowskiego i Ewangelii w wierze i praktyce doszli do harmonii z Przymierzem Abrahamowym i Mojżeszowym i w tym stanie trwali, chociaż się nie poświęcili. Osiągnęli oni przez to wyższy stopień harmonii z prawdą i sprawiedliwością, aniżeli pozostała ludzkość, co będzie dla nich korzyścią w czasach restytucji (Rzym. 3:1, 2).

(6) Druga ogólna grupa *quasi-wybranych* składa się z tych pogan (i niektórych Żydów), którzy podczas Wieku Ewangelii, włączając nasze czasy, chociaż się nie poświęcają, to jednak pokutują za swoje grzechy i przyjmują Jezusa jako swego Zbawiciela pozostając wiernymi okupowi i sprawiedliwości. A zatem przyjmują łaskę Bożą w próbnym usprawiedliwieniu z towarzyszącymi mu błogosławieństwami, „pokoju z Bogiem”, który jest przeznaczony jako stopień do osiągnięcia „tej [wyższej] łaski, w której stoimy” (Rzym. 5:1, 2), to znaczy, jeszcze większych przywilejów i błogosławieństw poświęcenia. Osiągają oni odpowiedni stopień harmonii z zasadami prawdy i sprawiedliwości, a także, przynajmniej w pewnej mierze, przykładają się do studiowania i rozpowszechniania Słowa Bożego. Są oni *jak gdyby, prawie, na pozór* z wybranych, chociaż *w rzeczywistości* takimi nie są, bowiem nie podejmują następnego kroku poświęcenia polegającego na wyrzecz-

niu się swej własnej woli w stosunku do siebie i świata a przyjęciu woli Bożej jako własnej. Ponieważ oni nie wykorzystują próbnego usprawiedliwienia jako stopnia do poświęcenia, przyjmują tę łaskę Bożą nadaremno (2 Kor. 6:1). Takie jednostki pozostają lojalne wobec okupu i sprawiedliwości i mimo, że się nie poświęcają w czasach przed-restytucyjnych, to jednak posiadając w jakimkolwiek stopniu harmonię z prawdą i sprawiedliwością, osiągnięte w tym życiu, będą miały przewagę nad innymi w czasach restytucji (Z 5164, par. 4).

(7) Trzecia z tych ogólnych grup *quasi-wybranych* to Poświęceni Obozowcy Epifanii, którzy poświęcają się i są wierni *przed* otwarciem Gościńca Świątobliwości, ale *po* 16 września 1954 roku, stąd za późno, by należeć do wybranych. Muszą oni osiągnąć o wiele wyższy stopień harmonii z prawdą i sprawiedliwością w tym życiu niż poprzednio wymienione dwie grupy niepoświęconych. Muszą także osiągnąć odpowiedni stopień świętości.

(8) Te trzy ogólne grupy stanowiące *quasi-wybranych*, „synów”, którzy z powodu swego przed-restytucyjnego rozwoju i przygotowania będą się nadawać do tego, by został im przyznany przywilej bycia „głównymi pomocnikami Starożytnych i Młodocianych Godnych w usługiwaniu światu prawdami Tysiąclecia (Ps. 107:21, 22)” (P '41, 50, kol. 1, u dołu).

(9) Pismo Święte obrazuje *quasi-wybranych* na wiele różnych sposobów, często w tym samym kontekście co wybranych, chociaż nie są wybranymi, do których należą tylko cztery klasy: Maluczkie Stadko, Wielka Kompania, Starożytni Godni i Młodociani Godni (zobacz E4, str. 320-325). Obecnie przedstawimy niektóre stosowne teksty Pisma Świętego i związane z nimi myśli.

RESTITUCYJNI „SYNOWIE”

(10) Joel 2:28, 29 (porównaj Dz. Ap. 2:17, 18): Słudzy przedstawiają tutaj Maluczkie Stadko, służebnice – Wielką Kompanię, starcy – Starożytnych Godnych, młodzieńcy – Młodocianych Godnych, synowie – *quasi-wybranych*, a córki niewybranych (zobacz E 17 str. 31-49; TP nr 190, str. 50).

(11) Izaj. 60:4: Tu także występują „synowie” Chrystusa z okresu Tysiąclecia, *quasi-wybrani*, podczas gdy niewybrani są przedstawieni przez „córki”. W ten sposób tutaj także wyższość *quasi-wybranych* nad niewybranymi jest zobrazowana z punktu widzenia wyższości synów nad córkami w krajach orientalnych oraz z punktu widzenia większej siły synów aniżeli córek. Ponadto ta wyższość zdaje się być pokazana w tym ustępie przez córki jako niańczone niemowlęta („a córki twoje przy boku twoim chowane [nianczone] będą”), stosunkowo nierozwinięte i nieodjrzałe, „jako mleka potrzebujące, a nie twardego pokarmu” (Żyd. 5:12-14; 1 Piotra 2:2). U Izaj. 60:9 są ponownie wymienieni synowie Chrystusa z Tysiącle-

cia, szczególnie w swej części żydowskiej. Tutaj jest przepowiedziane, iż Wielka Brytania będzie narzędziem pomocy („wyspy”) udzielanej Izraelowi w jego powrocie do Palestyny, szczególnie przy końcu pierwszej fazy wojny światowej. Następnie w 13 wierszu są opisane cztery wybrane klasy: „Sława Libanu [Liban znaczy *biały*, a jego wieczne zielone drzewa, sława Libanu, przedstawiają sprawiedliwych jako *antytypicznych Lewitów*, Ps. 92:13, 14] do ciebie przyjdzie [antytypiczni Lewici zostaną przyprowadzeni do Chrystusa i Kościoła, 4 Mojż. 3:6-9], jedlina [Starożytni Godni], sosna [Wielka Kompania], także bukszpan [Młodociani Godni] razem (w Biblii ang.) [świadcząc wspólną służbę] dla ozdoby miejsca świętocy mojej [dzieło lewickie. 4 Mojż. 3:6-9]”.

ZWIERZĘTA CZYSTE W ARCE NOEGO

(12) W zrozumieniu 1 Mojż. 7:7-24 otrzymujemy pomoc z 1 Piotra 3:20, 21 wskazującego, że osiem osób znajdujących się w Arce jest typem poświęconych. Arka obrazuje Przymierze Abrahamowe, uosobienie rady Bożej, której głównym zarysem jest Nasienie Abrahamowe, Chrystusa (A 318), którego ponownie napełniająca i reformująca moc będzie błogosławić wszystkie narody ziemi (Gal 3:8, 16, 29). Zgodnie z Pismem Świętym istnieją cztery klasy wybrane otrzymujące w obecnym życiu, w swym poświęceniu Bogu, dobrą opinię przez wiarę w Przymierzu Abrahamowym. Rozumiemy, że te cztery wybrane klasy są w typie pokazane przez cztery ludzkie pary, jakie weszły do Arki. Noe bez wątplenia stanowi typ naszego Pana, który jest Dziedzicem tej sprawiedliwości, która pochodzi z wiary (Żyd. 11:7 – przetłumaczone tu wyrażenie „uczciwość wyświadczając” lepiej mogłoby być oddane przez wyrażenie „mając pobożne usposobienie”). Noe ze swoją żoną przedstawiliby Jezusa, Głowę, i Kościół, Jego Ciało; w tym związku Sem ze swoją żoną najwyraźniej przedstawiają odpowiednio wodzów oraz resztę klasy Starożytnych Godnych; Jafet ze swoją żoną – wodzów i resztę klasy Wielkiej Kompanii; Cham i jego żona – wodzów i resztę klasy Młodocianych Godnych.

(13) W Arce jednakże zwierzęta też zostały ocalone – przynajmniej po jednej parze z każdego czystego i nieczystego rodzaju. Te zwierzęta są typem *quasi*-wybranych i niewybranych, którzy ostatecznie będą zbawieni: zwierzęta czyste stanowią typ *quasi*-wybranych, którzy będą zbawieni w Tysiącleciu, to jest, Poświęconych Obozowców Epifanii, wierzących w Przymierze Abrahamowe i Mojżeszowe oraz praktykujących sprawiedliwość Żydów jako typycznie czystych, oraz wierzących w okup postępujących sprawiedliwie próbnie usprawiedliwionych, jako próbnie czystych. Nieczyste zwierzęta przedstawiają tych z niewybranych, którzy zostaną zbawieni. Natomiast ci, którzy zginęli w potopie z jednego punktu widzenia przedstawiają tych ludzi, którzy zginęli na skutek klątwy Adamowej, a z innego punktu widzenia ruchy

i systemu imperium szatana oraz klasę wtórej śmierci. Zwierzęta te zostały umieszczone w Arce po to, aby z wyprzedzeniem były typem tego, iż *quasi*-wybrani i niewybrani, którzy będą zbawieni, będą objęci Przymierzem Abrahamowym. Jak Arka w typie była środkiem wybawiającym od potopu tak przedwieczny cel Boga – Przymierze Abrahamowe – jest dla wszystkich, którzy w nim przebywają, środkiem zabezpieczającym przed zniszczeniem. Pewnym jest, iż zwierzęta czyste i nieczyste zajmowały zupełnie inne miejsce w Arce od miejsca które zajmował Noe i jego rodzina. Tak w antytypie *quasi*-wybrani z jednej strony a niewybrani którzy będą zbawieni z drugiej strony, są zupełnie inaczej związani z Przymierzem Abrahamowym aniżeli Noe i jego rodzina – cztery wybrane klasy.

(14) Pogląd, który przedstawiliśmy w poprzednich dwóch paragrafach, a mianowicie, iż Arka jest typem Przymierza Abrahamowego z Chrystusem stanowiącym jego główny zarys, iż Noe i jego żona oraz trzej synowie ze swymi żonami przedstawiają cztery wybrane klasy, oraz iż zwierzęta czyste i nieczyste w Arce przedstawiają odpowiednio *quasi*-wybranych i niewybranych, uważamy za biblijny, rozsądny i zgodny z faktami. Pogląd ten stoi w wyraźnym kontraście z innymi poglądami krążącymi wśród ludu Prawdy, jak na przykład z sekciarskim poglądem, który wodzowie „Świadców Jehowy” usiłują rozpowszechniać, a mianowicie, że ich organizacja jest antytypiczną Arką, jedynym środkiem zabezpieczającym przed zniszczeniem. Nie byli też w stanie dać żadnego zadowalającego wyjaśnienia kogo przedstawia Noe ze swoją żoną oraz jego trzej synowie ze swymi żonami.

SYMBOLIZOWANI

W BRACIE ABRAHAMA NACHORZE

(15) 1 Mojż. 11:27-32. Wierzymy, że Tare w Haranie przedstawia całą klasę próbnie usprawiedliwionych Wieku Ewangelii, a jego synowie Nachor i Haran przedstawiają dwie klasy próbnie usprawiedliwionych Wieku Ewangelii, które się nie poświęcają: (1) w pewnym stopniu wierni (jednostki *quasi*-wybrane), którzy trwają lojalnie w wierze w Chrystusa i praktykowaniu sprawiedliwości, a którzy w Tysiącleciu zostaną nagrodzeni tak jak lojalni wobec Przymierza wierzący Żydzi i (2) ci niewierni, którzy wracają do grzechu, a w Tysiącleciu zostaną potraktowani tak jak niewierzący Żydzi i poganie. W tym kontekście Abraham przedstawia tych próbnie usprawiedliwionych, którzy ostatecznie poświęcili się i stali się członkami Maluczkiego Stadka. Pobyt Abrahama w Haranie przedstawia ich pobyt w stanie próbnego usprawiedliwienia przed uczynieniem postępu w kierunku poświęcenia. Jego podróż oraz wejście do Chanaanu (1 Mojż. 12:4, 5), po którym obietnica stała się jego własnością, przedstawia ich postępowanie w kierunku osiągnięcia poświęcenia, ożywionego

usprawiedliwienia i spłodzenia z Ducha, kiedy to obietnice stały się ich własnością. Lot w tym kontekście jest typem tych, którzy ostatecznie będą członkami Wielkiej Kompanii, ponieważ podjął wszystkie te kroki, które podjął Abraham, łącznie z wejściem do ziemi Chananejskiej, gdzie jednak opuścił Abrahama (Maluczkie Stadko) a przyłgął do Sodomy (do nominalnego kościoła).

ANTYTYPICZNA SYNOGARLICA I GOŁĘBIĄTKO Z OFIARY ABRAHAMA

(16) 1 Mojż. 15:7-21. Ten ustęp jest szczegółowo omówiony w Tomie Ep. nr 5 str. 162-164 (por. TP nr 239, str. 54 kol. 2). Rozumiemy, że synogarlica i gołębiątko ofiarowane przez Abrahama zgodnie z Boskim określeniem (w. 9, 10) przedstawiają dwie klasy *quasi*-wybranych, tak jak to brat Johnson wskazał (str. 164): „Zauważmy, że trzy zwierzęta i dwa ptaki były użyte do ofiar przez Abrahama (1 Mojż. 15:9). Zdają się one przedstawiać pięć klas mniej lub więcej odłączonych dla Pana od czasu [Abrahamowego] Przymierza – 2045 przed naszą erą – aż do popieczętowania czoła ostatniego członka Maluczkiego Stadka [18 kwietnia (Wielkanoc) 1916 roku; E 5, str. 162]. Jałowica (Cienie Przybytku, str. 105-112) zdaje się przedstawiać Starożytnych Godnych i Młodocianych Godnych (te dwie klasy w niektórych typach są czasem połączone razem jako jedna klasa, np. w Joksanie, Elizeuszu, połowie pokolenia Manasesa na wschód od Jordanu); koza – Wielką Kompanię [wziąwszy pod uwagę *jako taką*, a nie jako jej poszczególnych członków pierwotnie indywidualnie dążących do korony” – P '39, str. 101]; baran – Chrystusa; synogarlica – tych z cielesnego Izraela, którzy w pewnym stopniu trzymali się obietnic Abrahamowych i Przymierza Mojżeszowego; a gołębiątko – tych tymczasowo usprawiedliwionych, którzy pozostają wierni okupowi i sprawiedliwości. Rozcięcie zwierząt zdaje się przedstawiać zupełne poświęcenie i śmierć („chlubne świadectwo przez wiarę”) klas, których są typem. Ptaki pozostawił nie rozcięte, co zdaje się wskazywać na niezupełne poświęcenie (brak ‘chlubnego świadectwa przez wiarę”) cielesnego Izraela i próbnie usprawiedliwionych. Znak dany Abrahamowi w tej transakcji, chociaż skupiał się na ofierze całego Chrystusa – najwyższej klasy cierpiących dla sprawiedliwości – obejmował wszystkie klasy nasienia Abrahamowego, które mniej lub więcej cierpiały z powodu swej wiary w pewne lub wszystkie obietnice udzielone Abrahamowi”. Dlatego ofiary Abrahama z 1 Mojż. 15:7-21 zdają się jasno wskazywać na wszystkie klasy nasienia Abrahamowego, które były mniej lub więcej odłączone dla Pana od 2045 roku przed naszą erą do Wielkanocy 1916 roku. Te zwierzęta, które zostały rozcięte przedstawiają cztery wybrane klasy, które się poświęciły, a ptaki, które nie były rozcięte przedstawiają dwie klasy *quasi*-wybranych, które się nie poświęciły – lojalnych wobec Przy-

mierza wierzących Żydów i lojalnych wierzących w okup i praktykujących sprawiedliwość próbnie usprawiedliwionych. Skoro ten obraz odnosi się tylko do 18 kwietnia 1916 roku i skoro nowi poświęcający się byli w tym czasie (nawet aż do 16 września 1954 roku) jeszcze uznawani jako prospektywni członkowie czwartej wybranej klasy – Młodocianych Godnych, to w 1916 roku i wcześniej nie było poświęconych jednostek wśród *quasi*-wybranych. Stąd Poświęceni Obozowcy Epifanii jako tacy nie są objęci tym obrazem.

PIĄTA KLASA NASIENIA ABRAHAMOWEGO

(17) 1 Mojż. 22:16-18. W tych tekstach jest przedstawione Przymierze Związane Przysięgą, które to Przymierze jest istotą Ewangelii (Rzym. 4:16; Gal. 3:6-9). Ono rozwija pierwszą obietnicę wszystko obejmującego Przymierza Abrahamowego (1 Mojż. 12:2, 3), mianowicie: „A uczynię cię w naród wielki”. Ono wskazuje, że przepowiedziane błogosławienie wszystkich narodów ziemi nastąpi za pośrednictwem nasienia Abrahamowego i że to nasienie w jego szerszym znaczeniu będzie rozmnożone w jego aspekcie niebieskim i ziemskim – *jako gwiazdy niebieskie* i *jako piasek, który jest na brzegu morskim*. Nasienie niebieskie składa się z Maluczkiego Stadka i Wielkiej Kompanii a nasienie ziemskie składa się przede wszystkim ze Starożytnych Godnych i Młodocianych Godnych, a drugorzędnie z Poświęconych Obozowców Epifanii i pozostałych *quasi*-wybranych, „piątej klasy nasienia Abrahamowego” [E 12, str. 185], którzy „jako specjalni pomocnicy Starożytnych i Młodocianych Godnych... będą, jako najniższa klasa przed-tysiącletniego nasienia Abrahamowego specjalnie użyci ponad pozostałą klasą restytucyjną do błogosławienia narodów i rodzajów ziemi zgodnie z Przymierzem” (E 11, str. 293). Ponieważ *quasi*-wybrani są drugorzędną częścią nasienia ziemskiego, które ma błogosławić wszystkie narody ziemi, oczywistym jest, że są oni rozwijani tak jak Starożytni i Młodocieni Godni przez ziemskie zarysy tego Przymierza Związanego Przysięgą, chociaż oczywiście propozycję życia wiecznego otrzymają pod Nowym Przymierzem, które wkrótce zostanie ustanowione.

DZIECI ANTYTYPOWEJ KETURY

(18) 1 Mojż. 25:1-4 (porównaj 1 Kron. 1:32, 33): Z listu do Gal. 4:22-31 dowiadujemy się, że żona Abrahama, Sara, przedstawia przymierze, które rozwija Chrystusa (antytypicznego Izaaka), a służebnica Hagar, z której Abraham także miał syna, przedstawia Przymierze Zakonu, które rozwinęło cielesny Izrael (antytypicznego Ismaela) w Wieku Żydowskim. 1 Mojż. 25:1, 2 wskazuje, że po śmierci Sary Abraham wziął sobie Keturę za żonę (nałożnicę – 1 Kron. 1:32), która urodziła mu sześciu synów. Z powodu połączenia się Ketury w tym związku z Abrahamem, który jest wyraźnie określoną postacią typiczną (E 10, str. XV)

przedstawiającą Boga wynika, że ona także jest typem przymierza – Nowego Przymierza – które Bóg ustanowi w Wieku Tysiąclecia, „po tych dniach”, tj. po Wieku Żydowskim i Ewangelii (Jer. 31:33; Żyd. 8:10 – E 6, str. 699), po zakończeniu działania zarówno Przymierza Sary i Hagary (Z 4309, kol. 2; zobacz E 6, str. 667-728, gdzie 21 argumentów dowodzi, że Nowe Przymierze nie działa w Wieku Ewangelii). Skutkiem tego potomkowie Abrahama z Ketury przedstawiają klasy (włączając *quasi*-wybranych) i pod-działy klas, które będą rozwijane w Wieku Tysiąclecia pod Nowym Przymierzem. Dowodzi tego także Izaj. 60, który w sposób oczywisty stosuje się do Tysiąclecia, wymieniając pewnych członków z rodziny Ketury (w. 6)

(19) „Izaj. 60 podając obraz miasta – Syjonu (w. 14) – bezspornie opisuje tysiącletnie panowanie Chrystusa. Ta sama myśl w związku z Nowym Jeruzalem występuje w Obj. 21 roz. (E 6, str. 716, 721, par. I; P '35, str. 76; E 15, str. 681; E 16, str. 140). Między innymi werse-
tami wiersze 4 i 13 – zobacz komentarz powyżej w par. (11) – jasno dowodzą, iż mowa jest tutaj o *Chrystusie w czasie Tysiąclecia* (zobacz także E 17, str. 150, 148; D 638; E 11 str. 293; P '26, str. 118, kol. 2; '29, str. 136, kol. 2; '50, str.7; E 1, str. 535, 536; E 9, str. 24; E 16, str. 138. Wiersz 13 wskazuje na trzy inne wybrane klasy przychodzące do „ciebie” – do Chrystusa (E 4, str. 324). Wiersz 4 obrazuje *quasi*-wybranych z Żydów (porównaj w.9; E 17, str. 46) i z pogan przez wyrażenie „synowie” a przez wyrażenie „córki” – niewybranych, przychodzących do Chrystusa po błogosławieństwa restytucyjne pod Nowym Przymierzem (porównaj Izaj. 2:2, 3; Ps.72, E 17, str. 315-320). Izaj. 60:5 pokazuje, że obejmuje to nawrócenie „zgrai morskiej”, niespokojnych mas (porównaj Obj. 21:1).

(20) Wiersz 7 wymienia Kedara i Nebajota dwóch najstarszych, stąd najważniejszych, synów Ismaela, którego dwunastu synów stanowi typ dwunastu pokoleń cielesnego Izraela (1 Mojż. 25:13-16). Ci dwaj synowie w tym tekście „przedstawiają dwie główne grupy tak jak one zostały określone w podzielonym królestwie: Izrael (dziesięć pokoleń pod zwierzchnictwem Efraima) i Juda (dwa pokolenia pod zwierzchnictwem Judy), właśnie tak jak to jest przedstawione w klasycznym ustępie o Nowym Przymierzu – Jer. 31:31-34 (E 6, str. 716). Podczas Wieku Ewangelii, gdy Chrystus był w procesie rozwoju, cielesny Izrael był odrzucony od łaski Boga (Gal. 4:29, 30; Rzym. 11: 1-25), ale w Wieku Tysiąclecia, gdy On zawrze z nimi Nowe Przymierze, posiadą znowu Jego łaskę i zostaną przez Niego przyjęci] (w.7; Rzym. 11:26-33).

(21) Rozważania te jasno pokazują, że w 60 rozdziale Izajasza jest przedstawione tysiącletnie panowanie Chrystusa, gdy cielesny Izrael będzie błogosławiony przez Nowe Przymierze, które Bóg z nim zawrze (Jer. 31:31). Stąd wiersz 6 wymieniając, w tysiącletnim zastosowaniu, Madyjana, Efe i Sabę, trzech potomków Atorahama z Ketury, którzy tutaj wydają

się reprezentować tych wszystkich, którzy będą rozwinięci w Tysiącleciu przez Nowe Przymierze (porównaj Ps. 72:10, 15 – E 17, str. 317, 318), jest dalszym dowodem, że Ketura przedstawia Nowe Przymierze. Przeto szesnastu wymienionych synów, wnuków i prawnuków Ketury (1 Mojż. 25:2-4, por. 1 Kron. 1:32, 33) jest typem na klasy (włączając *quasi*-wybranych) i pod-działy tych klas, które zostaną rozwinięte przez Nowe Przymierze w Tysiącleciu. Wymieniamy tych szesnastu jak następuje:

- | | | | |
|-------------|---|--------|---------|
| (1) Zamram | | | |
| (2) Joksan | { | Saba | |
| | | Dedan | |
| (3) Madan | | { | |
| | | | Asurym |
| | | | Letusym |
| | | | Leumym |
| (4) Midyjan | { | Hefa | |
| | | Hefer | |
| | | Henoch | |
| | | Abyda | |
| | | Eldaa | |
| (5) Jesbok | | | |
| (6) Suach | | | |

(22) Obecnie pokażemy poszczególne klasy lub ich pod-działy, którym w Tysiącleciu matkować będzie antytypiczna Ketura, a które jak się wydaje są symbolizowane przez odnośne jednostki:

(23) Zamram (*ślawiony*) pierworodny Ketury jest typem 70 najbardziej wybitnych Starożytnych i Młodocianych Godnych, którzy otrzymają najbardziej wyróżniające się stanowiska w ziemskiej fazie Królestwa podczas zawierania, pieczętowania Nowego Przymierza (2 Mojż. 24:1, 9; E 11, str. 405, 412).

(24) Joksan (*łowca ptaków – zwycięzca upadłych anionów*) jest typem *drugiej* klasy rozwijanej przez Nowe Przymierze – Godnych w ogólności (porównaj E 6, str.717; P '38, str. 158, ostatni par.; '50, str. 15, kol. 2). Jego synowie, Saba (*przysięga*) i Dedan (*skromny*) odpowiednio przedstawiają Starożytnych i Młodocianych Godnych. Trzej synowie Dedana stanowią typ trzech grup Młodocianych Godnych odpowiednio do podziałów lewickich, w których się rozwijali (E 4, str. 322, 323): (a) Asurym (*potężni*) stanowi typ tych Młodocianych Godnych, którzy rozwijali się w stowarzyszeniu z Kaatytami, najwyższą spośród trzech grup lewickich; (b) Letusym (*gnębieni*) jest typem tych Młodocianych Godnych, którzy rozwijali się w grupie Merarytów, np. w Towarzystwie Strażnicy, gdzie z pewnością byli gnębieni; (c) Leumym (*narody*) stanowi typ Młodocianych Godnych rozwijających się w grupie Gersonitów, którzy w swojej pracy ewangelicznej mieli do czynienia z narodami. Te trzy grupy Młodocianych Godnych są także zobrazowane w trzech rzędach ciosanego kamienia otaczających zewnętrzny dziedziniec świątyni Salomona (1 Król. 7:12; zobacz TP nr 164, str. 11 par. 2).

(25) Następni w kolejności, dzieci atypicznej Ketury, są restytucjoniści – różni od wyżej wymienionych klas wybranych, którzy otrzymają życie pod Nowym Przymierzem.

(26) Madan (*walka*) jest, typem trzeciej klasy, jaka będzie rozwijana w okresie działania Nowego Przymierza – Poświęconych Obozowców Epifanii, najwyższej klasy spośród *quasi*-wybranych. Pod zwierzchnictwem Godnych będą oni najzdolniejszymi polemistami (Juda 3) na rzecz Prawdy.

(27) Midyjan (imię to oznacza to samo co Madan) jest typem czwartej klasy, jaka będzie rozwijana pod Nowym Przymierzem, typem *quasi*-wybranych z cielesnego Izraela (E 6, str. 717), którzy także będą polemistami na rzecz Prawdy. Pięciu synów Midyjana (1 Mojż. 25:4) zdaje się przedstawiać pięć następujących grup wśród *quasi*-wybranych z Żydów: (a) Heffa (*ciemność*) jest typem „tych Izraelitów, którzy w Wieku Żydowskim nie byli dostatecznie wiernymi, by zostać Starożytnymi Godnymi, ... ale mimo to zachowali wiarę w obietnice Abrahamowe i trwali w Przymierzu Mojżeszowym”, tj. lojalnych Żydów z Wieku Żydowskiego wierzących w Przymierze. Jako grupa znajdowali się w znacznych ciemnościach. (b) Hefer (*jelonek* – niedojrzałe zwierzę) symbolizuje tych Żydów, którzy w Wieku Ewangelii, ale przed uciskiem Jakuba (II fazą) wierzą w obietnice Abrahamowe i Przymierze Mojżeszowe i są im wierni aż do śmierci, przed czasem nawrócenia Izraela. Z powodu niedojrzałości potrzebują dużo mleka Słowa Bożego. (c) Henoch (*zapoczątkowany, nauczanie*) jest typem tych Żydów, którzy podczas Wieku Ewangelii, ale przed 16 września 1954 roku (gdy Bazylea rozpoczęła się w swoim pierwszym zachodzeniu), przyjęli Jezusa jako swego Zbawiciela, lecz się nie poświęcili pozostając wiernymi okupowi i sprawiedliwości. Dzięki przyjęciu Jezusa za swego nauczyciela mieli oni wiele sposobności zdobycia wiedzy, przynajmniej w pewnym stopniu. (d) Abyda (*ojciec wiedzy*) stanowi typ tych Żydów, którzy po 16 września 1954 roku, lecz przed nawróceniem Izraela, przyjmują Jezusa za swego Zbawiciela i jako niepoświęceni wierzący pozostają lojalni wobec okupu i sprawiedliwości. Ta grupa miała więcej korzyści aniżeli jakakolwiek z poprzednio wymienionych. (e) Eldaa (*bóg wiedzy; potężny wiedzą*) przedstawia tych Żydów, którzy będą nawróceni w czasie narodowego nawrócenia Izraela w związku z uciskiem Jakuba i tuż przy jego końcu (TP nr 46, str. 47, pyt. 2). Wówczas będą oni mieli największą korzyść ze wszystkich niepoświęconych *quasi*-wybranych z Żydów w zdobywaniu wiedzy Prawdy. Tak więc rozumiemy tak jak sugeruje znaczenie ich imion, że tych pięć grup obejmuje w całości nie poświęconych *quasi*-wybranych z Żydów począwszy od Wieku Żydowskiego, od tych, którzy mieli najmniej sposobności zdobywania wiedzy, do tych, którzy będą żyli w czasie nawrócenia Izraela

w ucisku Jakuba (II fazie) i którzy posiadają najwięcej z tym związanych korzyści.

(28) Jesbok (*opuszczający*) jest typem na piątą klasę, która otrzyma życie na skutek działania Nowego Przymierza – typem na lojalnych próbnie usprawiedliwionych pogan. Ta klasa też opuściła grzech i weszła w bliższe związki z Bogiem aniżeli nieusprawiedliwieni, tj. świat w ogólności. Chociaż nie jest to wyszczególnione tak jak w przypadku atypicznego Midyjana i jego pięciu synów, ta klasa też składa się z jednostek, które mają rozmaite stopnie sposobności i wynikający z nich rozwój w wiedzy. Wielu z tej klasy w ciągu Wieku Ewangelii rozwijało się w systemach sekciarskich, gdzie w licznych przypadkach nie mieli dużych sposobności poznania Prawdy Boskiego Słowa i przywilejów poświęcenia. Inni spośród nich, szczególnie żyjący teraz przy końcu Wieku, są błogosławieni ogromną dozą światła Prawdy na czasie i zrozumieniem przywilejów poświęcenia. Jednakże to nie oznacza, że ci ostatni posiadają wyższe miejsce w tej grupie *quasi*-wybranych, raczej według zasady, że „komu wiele dano, wiele się od niego upominać będą” (Łuk. 12:48) może być odwrotnie – ci co mieli większe sposobności w odniesieniu do Prawdy i przywilejów poświęcenia, a nie zareagowali na nie właściwie (2 Kor. 6:1) mogą osiągnąć najniższe miejsce w tej klasie, tylko nieco wyższe od tego, które zajmują niewybrani (Z 2286, góra; F 117, 118, 682, 683; P '70, str. 94); a wielu z powodu częściowej samowoli może zupełnie utracić miejsce wśród *quasi*-wybranych.

(29) Suach (*miejsce nizinne, depresja*) stanowi typ niewybranych, najniższej klasy jaka będzie rozwinięta pod Nowym Przymierzem. Ci niewybrani, to „córki” z Joela 2:28 i Izaj. 60:4, tj. niewierzący poganie i ci Żydzi, którzy porzucili obietnice Przymierza. Niewybrani poganie są także pokazani u Ezech. 16:60, 61 jako wchodzący w Nowe Przymierze. Tutaj także są nazwani „córkami”, ponieważ jako nawróceni będą symbolicznymi córkami cielesnego Izraela (E 17, str. 146).

(30) Jak zdumiewającym jest dla naszego rozumowania wyjaśnienie, że sześciu synów Ketury tak trafnie i tak zupełnie wyobraża sześć klas, że obejmuje tych wszystkich, którzy będą rozwinięci przez Nowe Przymierze, od klasy najwyższej do najniższej: (1) 70 najwybitniejszych Godnych, (2) Godnych jako klasę, podzieloną na Starożytnych i Młodocianych Godnych a także na trzy pod-działy Młodocianych Godnych, (3) Poświęconych Obozowców Epifanii, (4) *quasi*-wybranych z cielesnego Izraela podzielonych na pięć grup, (5) lojalnych próbnie usprawiedliwionych pogan i ostatecznie (6) niewybranych. Pomimo ataków błędzieli ta cudowna Prawda ostoi się (P '58, str. 3-8; '73, str. 25-27).

(31) W 21 paragrafie już zauważyliśmy, że trzech potomków Ketury wymienionych w księdze Izaj. 60:6

reprezentuje wszystkich pozostałych. Tak więc Saba (Starożytni Godni) w tym tekście przedstawia także Młodocianych Godnych (tak jak podobnie obie klasy Seby i Saby z Ps. 72:10 w wierszu 15 występują tylko w Sabie – E 17, str. 317, 318) a Midyjan, a tym samym nawet Hefa, obejmuje wszystkich pozostałych restytucjonistów (E 15, str. 682) „tych wierzących Izraelitów, którzy obecnie znajdują się w ciemności, lecz będą zwycięzcami w Tysiącleciu” (E 6, str. 717) oraz ostatecznie lojalnych próbnie usprawiedliwionych pogan i niewybranych (przedstawionych oddzielnie w Jesboku i Suachu); albowiem, aby uzyskać życie pod Nowym Przymierzem (które będzie zawarte z Izraelem – Jer. 31:31-33) muszą oni przez wiarę w Chrystusa jako Zbawiciela i przez poświęcenie stać się „prawdziwymi Izraelitami”. Kiedy zostanie to już spełnione przez wszystkich posłusznych z rodzaju ludzkiego „obietnice uczynione względem Żydów będą się także stosować do pogan” (E 15, str. 730, 733). Jako członkowie klasy „owiec” z rodzaju ludzkiego będą oni „królami ziemi”, którzy swoją chwałę wprowadzą do Nowego Jeruzalem (Mat. 25:34; Obj. 21:24; A 345; P '78, str. 47). Oddajemy wszelką chwałę Bogu, tęsknimy i modlimy się o ten czas, gdy wszystkie dzieci antytypicznej Ketury w poświęceniu oddadzą Chrystusowi cześć łącznie z służbą odpowiednią dla nich jako istot Boskich (złoto) z wybornymi ludzkimi władzami (kadzidło) „a chwały PANSKIE opowiadać będą”. (Więcej na temat kolejności według pierwszeństwa itd. w doprowadzaniu różnych klas Tysiąclecia pod Nowe Przymierze, zobacz P '73, 25-30; '78, str. 45, 46).

GERSON I ELIEZER

(32) 2 Mojż. 2:22; 4:24-26; 1 Kron. 23:15. Te teksty wymieniają dwóch synów Mojżesza, Gersona i Eliezera, stanowiących tutaj typ odpowiednio klasy wierniejszych i mniej wiernych próbnie usprawiedliwionych w czasach ruchu Millera. Z powodu przesiewań w wyniku których dotknięci zostali oni plagą błędu, członkowie antytypicznej klasy Gersona zostali zachęcani do poświęcenia, którego typem było ich obrzezanie. W ten sposób stali się perspektywnymi członkami Ciała. Eliezer stanowi typ próbnie usprawiedliwionych, włączając tych, którzy będą *quasi*-wybranymi, mniej wiernych, którzy się nie poświęcili, ale pozostali w Babilonie (E 11, str. 52, 53).

PODRZĘDNI KSIĄŻĘTA TYŚIĄCLECIA

(33) W zastosowaniu tysiącletnim obóz przedstawia „stan świata przechodzącego restytucję” (TP nr 164, str. 11, kol. 1). Obóz ten będzie podzielony na dwanaście antytypicznych pokoleń restytucjonistów – „Tysiącletni Izrael Boży” (zobacz *np.* E 17, str. 360-363). Najwyraźniej „książętami” stojącymi na czele tych dwunastu pokoleń będą Godni, ponieważ wówczas (Izaj. 32:1) „książęta w sądzie panować będą” – „tymi książętami są Starożytni i Młodociani Godni” (E 17, str. 111, 329) i (Ps. 45:17) „Miasto ojców twych będziesz miał synów twych, których postanowisz książętami po wszystkiej ziemi”. „Starożytni Godni będą książętami – nie królami – na całej ziemi, a pomocnikami ich w tym będą Młodociani Godni ... Ci Starożytni i Młodociani Godni będą władcami podporządkowanymi Chrystusowi, podczas gdy świat [którego typem jest dwanaście pokoleń Izraela] wówczas nie tylko nie będzie w ogóle panował, ale będzie poddany tym Godnym ... Starożytni i Młodociani Godni będą występować wobec świata jako jego widzialni władcy i jako tacy zostaną uznani przez świat, który będzie im posłuszny” (E 17, str.107).

(34) To, że na czele każdego pokolenia będzie stał jeden książę (4 Mojż. 1:5-16), niekoniecznie oznacza, że tylko jedna osoba spośród Godnych będzie głową każdego odnośnego pokolenia, gdyż w zastosowaniu odnoszącym się do Wieku Ewangelii książęta w każdym przypadku przedstawiali „przywódców (nie jednego, lecz pewną liczbę)” w każdym poszczególnym antytypicznym pokoleniu (E 8, str.12). W typie wodzowie lub książęta mieli „podwładnych” (E 8, str. 665 u dołu), którzy byli pomocniczymi książętami czy też przywódcami. Byli tam więc przywódcy grup liczących sto, pięćdziesiąt i dziesięć osób. Najwyraźniej byli tam także książęta różnych domów wewnątrz jednego pokolenia, jak *np.* jest pokazane w przypadku Zamry, który był „książę domu ojca swego, z pokolenia Symeonowego” (4 Mojż. 25:14). Tak więc Godni jako książęta będą mieli zdolnych pomocników w *quasi*-wybranych (szczególnie w Poświęconych Obozowcach Epifanii) odpowiednio do ich różnorodnych zdolności, gdyż najwyraźniej *quasi*-wybrani są przedstawieni w podrzędnych książętach i przywódcach. Będą oni pomagać niewybranym, „córkom” (Izaj. 60:4; Joel 2:28), w ich postępie na gościńcu świętobliwości, ponieważ jako wielcy misjonarze Wieku Tysiąclecia, w pierw pod kierunkiem Chrystusa i Kościoła, potem Starożytnych i Młodocianych Godnych, pójdą wszędzie nawracać ludy pogańskie i odstępczych Żydów do Boskiego Słowa i dzieła” (E 17, str.339).

ANTYTYPICZNI LEWICI WIEKU EWANGELII

(35) 4 Mojż. 1:49-54; 3:6-9. Te teksty Pisma Świętego przedstawiają Lewitów, którzy w zastosowaniu Wieku Ewangelii, jako różnym od zastosowania epifanicznego (czyli przejściowego), tysiącletniego i po-tysiącletniego, stanowią typ niepoświęconych próbnie usprawiedliwionych (Cienie Przybytku, str. 26, 27), którzy jeśli dowiodą wierności okupowi i sprawiedliwości będą *quasi*-wybranymi. W tym tekście są zobrazowani jako usługujący Aaronowi i jego synom – będących typem Jezusa i Kościoła (E 8, roz. 2, 8, *itd.*) – w służbie przybytku.

ANTYTYPOWA ORFA

(36) Księga Ruty 1:1-14: Elimelech jest typem na wodzów utracjuszy koron biorących udział w ruchu

Millera, którzy po 1844 roku wrócili do kościoła nominalnego. Jego żona Noemi przedstawia tych utracjuszy koron, których oni prowadzili. Mahalon i Chelijon są typem na wierniejszych i mniej wiernych z nimi związanych próbnie usprawiedliwionych wodzów. Ich żony Ruta i Orfa odpowiednio przedstawiają wierniejsze i mniej wiernie z nimi związane i przez nich prowadzone próbnie usprawiedliwione jednostki. Śmierć Mahalona i Chelijona w ziemi Moabskiej symbolizuje, że właściwy duch tych próbnie usprawiedliwionych wodzów został pochłonięty przez warunki panujące w kościele nominalnym – ich próbne usprawiedliwienie ustało. Orfa pozostająca w kraju Moabskim jest typem na odnośne próbnie usprawiedliwione jednostki prowadzone przez wymienionych wodzów, które pozostały w kościele nominalnym. Wiele z nich pozostało wiernymi Jezusowi jako Zbawicielowi, postępowało sprawiedliwie i dlatego są niepoświęconymi *quasi*-wybranymi. Ruta stanowiła typ poświęconych i prospektywnych Młodocianych Godnych, którzy przyszli do Prawdy Żniwa (E 4, str. 369-374).

KRÓLOWA Z SABY I JEJ ORSZAK

(37) 1 Król. 10:1-13; 2 Kron. 9:1-12: teksty te opisują królową z Saby i jej wizytę w Jeruzalemie wraz z jej poczem czyli orszakiem w celu dowiedzenia się o mądrości Salomona i o jego bogactwach. Jak podano w TP nr 190, str. 70-72, Saba stanowi typ tych, którzy są Poświęconymi Obozowcami Epifanii lub właśnie mają się takimi stać, najwyższą klasą z *quasi*-wybranych. Przedstawia się ich jako bardzo żarliwych i dociekliwych poszukiwaczy Prawdy, którzy na znalezionej Prawdę, mądrość antypicznego Salomona, odpowiadają bardzo życzliwie i szlachetnie. Wielkie liczby badających Prawdę, lecz niepoświęconych zwolenników klasy Królowej z Saby, są przedstawione w jej poczem czyli orszaku. Wśród nich jest wielu takich, którzy będą należeli do pozostałych dwóch ogólnych grup niepoświęconych *quasi*-wybranych wymienionych w paragrafach 5 i 6.

ANTYTYPICZNI NETYNEJCZYCY PO POWROCIE Z NIEWOLI

(38) 1 Kron. 9:2; Ezdrasz 2:43-54, 58, 70; 7:7, 24; 8:17, 20; Neh. 3:26, 31; 7:46-56, 60, 73; 10:28, 29; 11:3, 21. Wiersze te omawiają Netynejczyków (*oddani, poświęceni*), specjalnych pomocników Lewitów w związku ze służbą przybytku i świątyni. Wszyscy antytypiczni Netynejczycy po powrocie z niewoli są obozowcami. W okresie Epifanii po 1954 roku składają się oni z (a) Poświęconych Obozowców Epifanii, (b) niepoświęconych próbnie usprawiedliwionych jednostek i (c) nieusprawiedliwionych, z nominalnego ludu Bożego. Ci, którzy pozostają lojalni z klas (a) i (b) oraz niektórzy wierzący w przymierze i postępujący sprawiedliwie Żydzi z czasu przed narodowym nawróceniem Izraela z klasy (c) należą do *quasi*-wybranych.

(39) Poświęceni Obozowcy Epifanii (szczególnie wierne jednostki oświecone Epifanią) bardziej niż inni obozowcy oczyścili się z grzechu, błędu, samolubstwa i światowości, przylgnęli do swoich braci, swoich godnych wodzów, przysięgli posłuszeństwo Słowu Bożemu (Neh. 10:28, 29) i pomagali odnośnym antytypicznym Lewitom – członkom Wielkiej Kompanii i Młodocianym Godnym – w ich służbie na rzecz świątyni epifanicznej przygotowującej Lewitów na dziedzińcu epifanicznym do zajęcia ich miejsc w Królestwie, a także w budowaniu obozu epifanicznego z Żydów i pogan, z których lojalne jednostki będą *quasi*-wybranymi. Najbliższy, najbardziej błogosławiony i pełen zrozumienia związek w tej służbie łączy oświeconych Epifanią antytypicznych Lewitów i Poświęconych Obozowców Epifanii (Szczegóły w TP nr 261/262, str. 32-39; P '72, str. 14, 75).

TOPOGRAFIA JEROZOLIMY

(40) Psalm 72:3: W E 4, str. 320, 321, brat Johnson stwierdza, że „Cały ten Psalm opisuje tysiącletnie panowanie Chrystusa zawierając w sobie myśl, że symboliczne Jeruzalem będzie siedzibą rządu”. W Jeruzolimie są dwie góry – Syjon i Moria – przedstawiające według wymienionej kolejności niebieską i ziemską fazę Królestwa, tj. Chrystusa i tysiącletnich Starożytnych Godnych jako dwie wyższe władze Królestwa. Są tam też trzy pagórki – Akra, Bezeta i Ofel (wyniosłe miejsce przebywania Netynejczyków po powrocie z niewoli; Neh. 3:26, 27) – przedstawiające kolejno podrzędne władze Królestwa, to jest Wielką Kompanię na poziomie niebieskim oraz tysiącletnich Młodocianych Godnych i Poświęconych Obozowców Epifanii na poziomie ziemskim.

(41) Te dwie wyższe ziemskie klasy (tysiącletni Młodociani Godni i Poświęceni Obozowcy Epifanii) są tutaj jasno odróżnione od dwóch podrzędnych ziemskich klas, niepoświęconych *quasi*-wybranych i niewybranych. Brat Johnson analizuje „odcinki doliny” Jeruzalem (E 12, str. 526) jako składającej się z dwóch podrzędnych klas restytucjonistów. Po wykazaniu, że dwie góry ze swymi pagórkami przedstawiają „dwie fazy Królestwa” stwierdza, że „Dolina między nimi symbolizuje klasę restytucyjną: wyższe części *quasi*-wybranych, wierzących Żydów i wiernych usprawiedliwionych z wiary a niższe części niewierzących Żydów i pogan w obecnym życiu”. Myślą Psalmu 72:3 zdaje się być domniemanie, iż te dwie fazy Królestwa, współpracując z podrzędnymi władzami Królestwa (Wielką Kompanią, Młodocianymi Godnymi i Poświęconymi Obozowcami Epifanii) będą użyte przez Jehowę do błogosławienia ludzkości – *quasi*-wybranych, którzy w tym życiu nie byli poświęceni i niewybranych – prawdziwym i trwałym pokojem (porównaj w. 7) oraz pomyślnością przez sprawiedliwość podczas tysiąclecia.

„PANIEŃ BEZ LICZBY”

(42) Pieśni 6:7: Biblia używa określenia panna do przedstawienia ludu poświęconego (Ps. 45:15, 16; Mat. 25:1-13; Obj. 14:4; Pieśni 1:3; 6:7; E 17, str. 284). W okresie Epifanii po 1954 roku, po ostatecznym zabranii Maluczkiego Stadka, pozostają jeszcze trzy poświęcone klasy dopełniające swego biegu w tym życiu – Wielka Kompania, Młodociani Godni i Poświęceni Obozowcy Epifanii, którzy są najwyższą klasą z *quasi*-wybranych. Wydaje się, iż trzy grupy kobiet pozostających w specjalnych związkach z Salomonem przedstawiają te klasy. W antytypie członkowie Wielkiej Kompanii, którzy są nowymi stworzeniami, w duchowej fazie Królestwa, są – następni po Maluczkiem Stadku – w najbliższej relacji z antytypicznym Salomonem (naszym Panem). Dlatego oni w swoich 60 podziałach odpowiednio są przedstawieni przez 60 królowych Salomona, które spośród odnośnych trzech grup niewiast były z nim w najbliższym związku. Następny stopień bliskości relacji obejmuje Młodocianych Godnych, dlatego oni w swoich 80 podziałach są przedstawieni przez 80 nałożnic Salomona, które pozostawały w następnym stopniu bliskości relacji z nim. Następny stopień bliskości relacji dotyczy Poświęconych Obozowców Epifanii, dlatego są oni dobrze przedstawieni przez panny, które łączył z Salomonem następny stopień bliskich relacji, chociaż nie były one w związku konkubinatu z nim. Ich stanowisko w inny sposób jest zobrazowane przez Izraelitów w obozie, które jest niższym stanowiskiem aniżeli stanowisko zajmowane przez członków Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych zobrazowanych przez Lewitów na dziedzińcu. I tak jak członkowie Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych są oni „bez liczby”, gdyż nie ma określonej liczby dla którejkolwiek z tych trzech klas (szczegóły zobacz w P '72, str. 76).

(43) Izaj. 35:2: Podczas gdy między innymi rzeczami w 35 rozdziale Izajasza „pustynia” i „miejsce leśne” mają bez wątpliwości literalne zastosowanie, należy jednak zauważyć, że w E 17, str. 330-332 (szczególnie str. 331 u góry) brat Johnson nadaje im także symboliczne znaczenie. On wskazuje, że w tym kontekście „wody” i „potoki” z wiersza 6 przedstawiają Prawdę Słowa Bożego i że „miejsce suche” z wiersza 7 przedstawia „to co było pozbawione Prawdy”. Podczas restytucji „pustynia rozraduje się i zakwitnie jako róża. Ślicznie zakwitnie i radując się weselić się będzie z wykrzykaniem; chwała Libanu [biały – aluzja do sprawiedliwości Królestwa] będzie jej dana, i ozdoba [wspaniałość] Karmelu [owocny – Starożytni i Młodociani Godni] i Saronu [równina – *quasi*-wybrani]. One [miliony odkupionych na ziemi] ujrzą chwałę PAŃSKĄ [w tym poetyckim paralelizmie ‘chwała Jehowy’ odnosi się do wymienionej wcześniej ‘chwały Libanu’] i ozdobę Boga naszego [paralelizm tutaj odnosi się wstecz do ‘ozdoby Karmelu i Saronu’]” (porównaj E 12, str. 518, 519).

(44) Wielka i chwalebna zmiana dla rodzaju ludzkiego jest tu opisana pod figurą spustoszonego obszaru pustynnego przekształconego w bujną roślinność, gdyż „wody na puszczy wynikną, a potoki na pustyniach” – podobnie jak miejsce suche ludzkość zostanie odświeżona i odmłodzona wodami Prawdy (porównaj Ps. 72:6), ponieważ Bóg chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i przyszli do dokładnej znajomości Prawdy (1 Tym. 2:4; Jer. 31:34). Chwała Królestwa Bożego i jego sprawiedliwości, szczególnie jak będą się one objawiać w Starożytnych i Młodocianych Godnych (antytypiczna góra Karmel, która góruje i wznosi się ponad równiną Saronu) i *quasi*-wybranych (antytypicznego Saronu), będą widziane przez całą ludzkość (Izaj. 40:5), gdyż pod kierunkiem Starożytnych i Młodocianych Godnych *quasi*-wybrani nawrócą cały świat pogański do prawdziwej wiary i sprawiedliwości klasy restytucyjnej (Dz. Ap. 15:16, 17). Oczywiście równina Saronu nie była tak wyniesiona jak góra Karmel, ani *quasi*-wybrani nie będą tak wyniesieni jak Godni, którzy dostąpią „lepszego zmartwychwstania” (Żyd. 11:35; E 1, str. 268; E 4, str. 330, 348-351, 425).

MIRT, AKACJA I SOSNY

(45) Izaj. 41:19: Poświęceni Obozowcy Epifanii i pozostali *quasi*-wybrani, jako dwie spośród siedmiu zbawionych klas rodzaju ludzkiego, są symbolizowani oddzielnie przez dwa spośród siedmiu rodzajów drzew wymienionych w zacytowanym tekście. Wyjaśniony w P '67, 71-76, tekst i jego kontekst mają tysiącletnie zastosowanie (porównaj Ps. 107:35; Izaj. 35:6, 7; 44:3; Ezech. 36:25-27; E 15, str. 559, 560; E 17, str. 331 u góry). Cedry, wyborne cedry (akacja) i mirt z Izaj. 41:19 przedstawiają odpowiednio w skali wstępującej trzy klasy restytucjonistów, którzy będą mieli życie wieczne na ziemi – zbawionych niewybranych, *quasi*-wybranych i Poświęconych Obozowców Epifanii. Drzewo oliwne, jedlina, wiąz (w Biblii angielskiej KJV jest tu użyte słowo ‘sosna’ – Redaktor) i bukszpan przedstawiają odpowiednio w skali zstępującej cztery klasy wybranych, z których ostatecznie wszystkie otrzymają życie wieczne w niebie – Maluczkie Stadko, Starożytni Godni, Wielka Kompania i Młodociani Godni. Kiedy te klasy zostaną doprowadzone do swoich stanowisk tysiącletnich, to one, a szczególnie Maluczkie Stadko, przy pomocy pozostałych wybranych klas usuną pustynię, warunki pustynne wśród ludzkości (P '67, str. 24, par. 3, 75).

(46) Neh. 8:15 wymienia pięć rodzajów gałęzi drzew używanych do budowy kuczek na święto kuczek. To przedstawia pięć klas w ich klasowych stanowiskach: Maluczkie Stadko (drzewo oliwne), próbnie usprawiedliwionych (sosna), Młodocianych Godnych (mirt), Wielką Kompanię (palma) i członków wtórej śmierci (drzewo gęste). Porównaj E 10, str. 183, 218; E 6, str. 535. Obecny układ różni się nieco od tego u Izaj. 41:19. Gałęzie sosnowe przedstawiają tylko

próbnie usprawiedliwionych quasi-wybranych, włączając Poświęconych Obozowców Epifanii, podczas gdy gałęzie mirtowe przedstawiają Młodocianych Godnych.

„TEGO CO USTANIE”

(47) Zach. 11:16: Jak wykazano w E 6, str. 172-188 zdają się tu być wymienione cztery klasy ludu Bożego – Maluczkie Stadko („nie będzie obłąkanych – w oryginale ‘odciętych’ – nawiedzał”), Młodociani Godni („jagniątek – w oryginale ‘młodego’ – szukał”), Wielka Kompania („złamanego”) i próbnie usprawiedliwieni, którzy się nie poświęcili („tego, co ustanie”). Ci z czwartej klasy, którzy pozostaną lojalni wobec okupu i sprawiedliwości, będą *quasi-wybranymi*. Wierzymy, iż głupim i nie przynoszącym pożytku pastierzem z wierszy 15-17, jest J. F. Rutherford, który w procesie chwytania w swe ręce władzy stopniowo coraz bardziej oddalał się od większości nauk Prawdy i praktyk danych przez Pana za pośrednictwem brata Russella. J. F. R. nie służył, nie pocieszał i nie usiłował pojednać się z tymi, którzy opierali się jego uzurpacjom, ani nie starał się o Młodocianych Godnych (ponieważ zaprzeczał ich istnieniu – E 4, str. 336-340), nie uzdrawiał Wielkiej Kompanii (gdyż zaprzeczał jakoby była klasą duchową), ani nie karmił próbnie usprawiedliwionych (zaprzeczał bowiem istnieniu takiej klasy – E 4, str. 341-354).

(48) Obecnie rozważymy kilka zarysów dowodów mających związek tak z potysiącletnim jak i z tysiącletnim dziedzictwem *quasi-wybranych*.

TYSIĄCLETNIA I POTYSIĄCLETNIA ANTYTYPICZNA MARIA

(49) W 2 Mojż. 15:1-21 jest podany typ chóru Alleluja, symbolicznych niebios i ziemi, rozpoczęty po zniszczeniu upadłych aniołów i odstępczych ludzi przy końcu Małego Okresu. Mojżesz (w. 1) jest typem Jezusa i Kościoła jako natchnionego Boskiego kompozytora tego cudownego hymnu zbawienia. Synowie Izraelscy łączący się w tej pieśni są typem Starożytnych Godnych i Młodocianych Godnych oraz Wielkiej Kompanii i bardzo prawdopodobnie także pokutujących i odrodzonych aniołów. Tak więc są cztery, a prawdopodobnie pięć duchowych klas, które połączą się w tym chórze Alleluja w niebie.

(50) Z drugiej strony Maria i pozostałe niewiasty Izraelskie (w. 20 i 21) są typem dwóch ziemskich klas: Maria prowadząca niewiasty w śpiewaniu tej pieśni jest typem *quasi-wybranych*, szczególnie Poświęconych Obozowców Epifanii i „wierzących Żydów, którzy w czasach Starego Testamentu nie byli wierni na tyle, by stać się Starożytnymi Godnymi, ani w Wieku Ewangelii dostatecznie wiernymi, by zostać przeniesionymi z Mojżesza do Chrystusa ... i wierzących pogan w Wieku Ewangelii, którzy choć wierni do śmierci w usprawiedliwieniu nie poświęcili się”. Pozostałe niewiasty przedstawiają niewybranych „niewierzących Żydów i pogan z czasów przedty-

siącletnich, którzy będą wierni jako restytucjonści”. Jak Maria przewodziła w śpiewie pozostałym niewiastom, które po niej powtarzały refren, tak *quasi-wybrani*, pierwszorzędna klasa restytucjonistów, szczególnie Poświęceni Obozowcy Epifanii, poprowadzą w chórze Alleluja na ziemi, a niewybrani, drugorzędna klasa restytucjonistów, będą po nich powtarzać śpiewając ten wspaniały hymn (Obj. 5:13; zobacz szczegóły w E 11, str. 276-296). Ten bliski związek między *quasi-wybranymi*, szczególnie Poświęconymi Obozowcami Epifanii a Starożytnymi i Młodocianymi Godnymi w ich tysiącletniej służbie jest pokazany w tym, iż o Marii jest mowa jako o siostrze Aarona (w. 20), gdyż Aaron na czas Tysiąclecia i Mały Okres jest typem Godnych jako mówczych narzędzi Chrystusa wśród ludzi (str. 292, 293). Antytypiczna Maria, *quasi-wybrani*, szczególnie Poświęceni Obozowcy Epifanii, będą specjalnymi pomocnikami, symboliczną siostrą Starożytnych i Młodocianych Godnych, antytypicznego Aarona.

DRUGA POŁOWA POKOLENIA MANASESA

(51) W E 4, str. 450 i 451 br. Johnson wykazał, że dziedzictwo 2½ pokolenia po wschodniej stronie Jordanu (4 Mojż. 32; Joz. 1:12-15) jest typem tysiącletniego i potysiącletniego dziedzictwa Maluczkiego Stadka (Ruben [oto syn], pierworodny), Wielkiej Kompanii (Gad [szczęście, wojsko] – 1 Mojż. 30:11; 49:19; Izaj. 65:11) i Młodocianych Godnych (połowa pokolenia Manasesa [powodujący zapominanie]). „Starożytni Godni [jako osoba] zostali całkowicie opuszczeni w tym obrazie z następującego powodu: Umiejscowienie tego typu z konieczności wyklucza Starożytnych Godnych [jako osobę] z obrazu, ponieważ Izrael zbliżający się do ziemi Chananejkiej stanowi typ Kościoła, prawdziwego i nominalnego, zbliżającego się do Królestwa tysiącletniego. Ten fakt pokazuje, że Starożytni Godni [jako osoba] są z tego obrazu wyłączeni. Skoro jednak oni i Młodociani Godni stanowią dwie połowy klasy, która otrzyma lepsze zmartwychwstanie i godność książąt na całej ziemi i skoro Młodociani Godni są częścią Kościoła w szerokim zastosowaniu tego słowa, to Starożytni Godni bardzo trafnie stanowiliby antytyp połowy pokolenia Manasesa, którego dziedzictwo leżało na wschód od Jordanu. Jednakże z powodu podanego powyżej [mianowicie, że Starożytni Godni nie należą do Kościoła, prawdziwego lub nominalnego, zbliżającego się do tysiącletniego Królestwa] *nie powinniśmy wnosić, by druga połowa pokolenia Manasesa miała stanowić typ Starożytnych Godnych* [kursywa nasza]. Druga połowa pokolenia Manasesa i dziewięć pozostałych pokoleń Izraela oznacza dziesięć pokoleń *będących typem całej klasy restytucyjnej* [kursywa nasza]. Dziesięć jest liczbą doskonałości czyli zupełności dla natur niższych od Boskiej”.

(52) Następnie brat Johnson napisał o połowie pokolenia Manasesa z jego dziedzictwem na wschód od Jordanu (w ziemi Galaad, Argob i Basan – 5 Mojż. 3:13;

TP nr 299, str. 52 i 53) jako stanowiącym typ „Godnych” (E 12, str. 517; E 15, str. 528; porównaj z P’60, str. 45; „63, str. 45, 46) wskazując w ten sposób, że Starożytni Godni są reprezentatywnie obecni w Młodocianych Godnych, tak jak to ma miejsce w obrazie Elizeusza (E 4, str. 327). Ziemia na wschód od Jordanu, od rzeki Arnon na północ łącznie z częścią Galaadu, była dana w dziedzictwo pokoleniom Rubena i Gada przedstawiając dziedzictwo Maluczkiego Stadka i Wielkiej Kompanii.

(53) Kogo więc przedstawia druga połowa pokolenia Manasesa, ta która dziedzictwo otrzymała z pozostałymi dziewięcioma pokoleniami po zachodniej stronie Jordanu? Skoro (a) ona była częścią *dziesięciu* pokoleń; skoro (b) jej dziedzictwo było po *zachodniej* stronie Jordanu, zamiast po *wschodniej* stronie (przedstawiającej ostateczne dziedzictwo w duchowym królestwie); skoro (c) była częścią pokolenia *Manasesa* i dlatego bardziej niż każde inne pokolenie była blisko spokrewniona z pierwszą połową tego pokolenia po wschodniej stronie Jordanu (która to połowa jest typem Godnych); i skoro (d) antytypicznie pomiędzy wszystkimi należącymi do Kościoła, prawdziwego lub nominalnego, zbliżającego się do Tysiącletniego Królestwa, nikt z niesplodzonych z Ducha nie jest tak blisko spokrewniony z Młodocianymi Godnymi w ich doświadczeniach związanych z poświęceniem i ich walce przeciwko grzechowi, błędowi, samolubstwu i światowości jak Poświęceni Obozowcy Epifanii wierzymy, że druga część pokolenia Manasesa, która uzyskała swoje dziedzictwo razem z dziewięcioma pokoleniami po zachodniej stronie Jordanu, stosownie obrazuje Poświęconych Obozowców Epifanii, którzy jeśli pozostaną wierni w swoim poświęceniu, będą mieli najwyższe stanowisko wśród *quasi*-wybranych, a zatem najwyższe stanowisko wśród wszystkich restytucjonistów, następane w zaszczycie, stanowisku i służbie po Młodocianych Godnych.

RODZINY ANTYTYPICZNEGO GALAADA

(54) 4 Mojż. 26:30-34; Joz. 17:2-6. Te teksty Pisma Świętego opisują rodziny *męża* Galaada, syna Machira a wnuka Manasesa oraz ich dziedzictwo po *zachodniej* stronie Jordanu wśród *dziesięciu* i połowy pokolenia jako różnego od dziedzictwa dwóch i połowy pokolenia po *wschodniej* stronie Jordanu obejmującego *ziemię* Galaad. W TP nr 299, str. 58-60 *mąż* Galaad zdaje się przedstawiać całą część restytucyjnej klasy Poświęconych Obozowców Epifanii, najwyższej klasy z *quasi*-wybranych. Jego sześciu synów – Abiezer, Helek, Esryjel, Sychem, Semida i Hefer – oraz ich rodziny wydają się przedstawiać sześć ogólnych grup tych, którzy ostatecznie będą z tej klasy w związku z otrzymaniem przez nich ich tysiącletniego i potysiącletniego dziedzictwa, najwyraźniej zgodnie z sześcioma kontynentalnymi obszarami, na których oni się rozwijali – w Azji, Afryce, Ameryce Południowej, Australii, Europie i Ameryce Północnej.

CÓRKI SALFAADA

(55) Wśród tych, którzy stanowią rodzinę Galaada, są wymienione córki Salfaada, występujące w 4 Mojż. 26:33; 27:1-11; 36; Joz. 17:3-6. Wiele próbnie usprawiedliwionych jednostek rozpoczyna jako części antytypicznych córek Salfaada, ale ostatecznie się nie poświęca. Pomimo tego liczni pozostają lojalni wobec Jezusa jako Zbawiciela i wobec sprawiedliwości i tak stają się niepoświęconymi *quasi*-wybranymi. Ci, którzy w są ostatecznie przedstawiani przez córki Salfaada, mają pięć następujących rozpoznawczych cech: (a) Są to pokorni, zgłodniali Prawdy próbnie usprawiedliwieni, ostatecznie po 16 września 1954 roku poświęceni, ale nie wybitni wodzowie z klasy Poświęconych Obozowców Epifanii, ponieważ ci wodzowie są pokazani oddzielnie jako występujący z prośbą do Boga i Chrystusa w związku z dziedzictwem antytypicznych córek w Królestwie (4 Mojż. 36:1-4). (b) Mają oni symbolicznych ojców, którzy utracili Prawdę przynajmniej w kilku ważnych zarysach. (c) Uznali to w pewnej mierze. (d) Usiłują coś uczynić w tej sytuacji – oni szczególnie dociekają i proszą Pana w związku z prawdą dotyczącą ich wiecznego dziedzictwa. (e) W końcu stają się oświeconymi Epifanią, a wielu z nich przychodzi do Prawdy Epifanii. Pięć córek antytypicznego Salfaada we wszystkich krajach, w skończonym obrazie znajdzie się w pięciu różnych gatunkowo grupach, w skali wzrastającej, najwyraźniej odpowiednio do ich rozwoju na podobieństwo Chrystusa, począwszy od posiadających najniższy stopień podobieństwa Chrystusowego aż do posiadających najwięcej tego podobieństwa (Machla, *staba* lub *tańcząca*; Noa, *wędrująca*; Hegla, *kuropatwa*; Melcha, *królowa*; Tera, *rozkosz*). Wszyscy ci obozowcy powinni żarliwie starać się o rozwijanie w coraz większym stopniu podobieństwa Chrystusowego i stopniowo stawać się członkami grupy o najwyższym rozwoju tak, aby stać się szczególną rozkoszą Jehowy.

INNY OBRAZ OSTATECZNEJ NATURY I DZIEDZICTWA QUASI-WYBRANYCH

(56) Obraz kapłanów, Lewitów i pozostałych Izraelitów dotyczący ich dziedzictwa w Chanaanie jest także w związku z tym pomocny. Jednakże wskazuje on na klasy wybrane, których typem są *Lewici nie mający dziedzictwa w ziemi*, natomiast obraz z 4 Mojż. 32 przedstawia wybranych pokazanych w typie dwóch i połowie pokolenia *Izraelitów mających dziedzictwo w ziemi*, chociaż po wschodniej stronie Jordanu i oddzielonych od dziedzictwa pozostałych 9½ pokolenia. Tę różnicę zachowajmy w pamięci. Teksty w 4 Mojż. 3:6-8; 1:49-54; 3:23, 29, 35, 38, 40-51; Żyd. 12:23 dowodzą, że istnieją tylko cztery klasy tysiącletnich pierworodnych, które ostatecznie otrzymają duchową naturę. Przedstawiają ich kapłani (Maluczkie Stadko) i trzy grupy tysiącletnich Lewitów – Kaatyci (Starożytni Godni), Meraryci (Wielka Kompania) i Gersonicy (Młodociani Godni). Żadna z tych klas nie miała dziedzictwa w zie-

mi (4 Mojż. 18:20, 23, 24). Z drugiej strony tysiącletni po-pierworodni, którzy otrzymają doskonałą ludzką naturę, składają się z *quasi*-wybranych i pozostałych restytucjonistów (kolejno „synów” i „córek” z Joela 2:28 i Izaj. 60:4), którzy przedstawieni w Izraelitach mieli dziedzictwo w ziemi. Także rozmieszczenie kapłanów i trzech grup Lewitów (4 Mojż. 3:23, 29, 35, 38), oddzielne i różne od położenia Izraelitów, jest dla czterech klas wybranych typem wiecznego duchowego dziedzictwa, podczas gdy *quasi*-wybrani i pozostali restytucjoniści otrzymają wieczne dziedzictwo na ziemi. Tak więc mamy tu wyraźną różnicę pomiędzy czterema klasami wybranych a *quasi*-wybranych w ich ostatecznej naturze i dziedzictwie.

POTYSIĄCLETNI NACZYNIA KU UCZCIWOŚCI

(57) Zasługującym na uwagę ustępem w Nowym Testamencie jest 2 Tym. 2:20. „A w wielkim domu [wielki dom typowego najwyższego kapłana Aarona (3 Mojż. 16:6; 4 Mojż. 17:2, 3; 3:6-9, 17-20) składał się z jego synów i trzech typicznych klas Lewitów – Katorytów, Merarytów i Gersonitów (4 Mojż. 3:17); odpowiednio do tego w wielkim domu Jezusa, naszego Najwyższego Kapłana, znajdują się odpowiadające im cztery antytypiczne klasy] nie tylko są naczynia złote i srebrne [przedstawiając odpowiednio Maluczkie Stadko i Wielką Kompanię, dwie klasy wybrane niebieskiej, niewidzialnej, fazy tysiącletniego Królestwa; porównaj Mal. 3:3; zobacz Komentarz Bereański na temat Mal. 3:3 i 2 Tym. 2:20], ale też drewniane i gliniane [przedstawiające kolejno Starożytnych Godnych i Młodocianych Godnych, dwie wybrane klasy ziemskiej, widzialnej fazy tysiącletniego Królestwa], a [w dodatku do tych czterech wybranych klas będą] niektóre [z rodzaju ludzkiego] ku uczciwości [*quasi*-wybrani i pozostali wierni restytucjoniści, „owce” z Mat. 25:31-40], drugie zaś ku zelżywości [„kozy” z Mat. 25:41-46, klasa wtórej śmierci w Tysiącleciu]”. Takim jest tysiącletnie zastosowanie 2 Tym. 2:20.

(58) W zastosowaniu potysiącletnim nie będzie żadnych naczyń ku zelżywości przeznaczonych na zniszczenie, bo wszyscy źli będą już zniszczeni (Ps. 145:20; 107:42; Żyd. 2:14; Obj. 20:3, 7-9). Brat Russell odwołując się do Rzym. 9:21 wskazuje (A str. 226, 227), że można rozumieć iż naczynia ku „zelżywości” to naczynia o „mniejszej czci”. Wyjaśnił to także w Z 1872, par. 5; 5493, par. 6; 5759, par. 1. W harmonii z tym i innymi świadectwami biblijnymi jest oczywiste, że w układzie potysiącletnim te cztery wybrane klasy będą miały swoje wieczne dziedzictwo w niebie i że prócz nich będą jeszcze pewne naczynia ku uczciwości (Poświęceni Obozowcy Epifanii, przed-tysiącletni *quasi*-wybrani lojalni wierzący w Przymierze i postępujący sprawiedliwie Żydzi oraz *quasi*-wybrani z pogan i Żydów, to znaczy lojalni próbnie usprawiedliwieni wierzący chrześcijanie Wieku Ewangelii – „synowie” restytucji), a drugie ku zelżywości (w znaczeniu mniej-

szej czci, uprzednio niewierzący, którzy staną się wierzącymi i będą wierni jako restytucjoniści – „córki” restytucji – Izaj. 60:4). Tak więc w po-tysiącletnim zastosowaniu 2 Tym. 2:20 Pański Wielki Dom składa się z tych samych sześciu zbawionych klas, które są przedstawione u Joela 2:28, 29 (porównaj P '72, str. 34, 35).

(59) Wierzimy, że wyżej podany opis Poświęconych Obozowców Epifanii i pozostałych *quasi*-wybranych pomoże nam lepiej zrozumieć miejsce, jakie ta klasa zajmuje w planie Boga: że chociaż w czasach przed-restytucyjnych są oni blisko związani z czterema klasami wybranymi, a podczas restytucji jej członkowie jako specjaliści pomocnicy będą blisko współdziałać ze Starożytnymi i Młodocianymi Godnymi, są oni jako klasa oddzielni i różni od klas wyborczych i nie są jedną z klas wybranych; że chociaż w czasie trwania restytucji będą oni związani z pozostałymi restytucjonistami – niewybranymi – i tak samo otrzymają ziemską naturę i ostateczną nagrodę, niemniej jednak z powodu swojego przed-tysiącletniego rozwoju powinni być rozpatrywani jako odrębna i różna klasa Tysiąclecia.

NIKTÓRE WZMIANKI W LITERATURZE PRAWDY

(60) Chociaż brat Russell nie nazwał tej klasy *quasi*-wybranymi, pisał o niej w Z 5164, par. 4. Po odniesieniu się do Starożytnych Godnych jako pierwszej klasy, która otrzyma błogosławieństwa Nowego Przymierza, stwierdza: „Następnymi będą ci [próbnie usprawiedliwieni], którzy byli znani jako chrześcijanie, ale nie byli poświęceni aż do śmierci oraz ci Żydzi, którzy byli poświęceni Zakonowi, ale byli zaślepieni [odnośnie Mesjasza]”.

(61) Brat Johnson często odwoływał się do *quasi*-wybranych. Niektóre z następujących przykładów były już cytowane, ale mimo to podajemy je tutaj wraz z innymi:

(62) W E 12, str. 186-188 on wzmiankuje „wierzący Żydzi oraz niepoświęceni, lecz wierni próbnie usprawiedliwieni z Wieku Ewangelii”. Opisał ich jako „dwie części piątej zbawionej klasy”, która będzie aktywna, „w ogólnoświatowej pracy Tysiąclecia” (str. 188, wiersz 1 i 8). Wydaje, się że brat Johnson uważał za słuszne wymienić tutaj *quasi*-wybranych jako „piątą wybraną klasę”, bowiem *na pozór* jest ona wybraną klasą (choć *w rzeczywistości* taką nie jest). Te słowa nie powinny być rozumiane jako sprzeczne z jego naukami pozostającymi w harmonii z Pismem Świętym (jak to widać np. z powyższych przykładów) mówiącymi o tym, iż *w rzeczywistości* istnieją tylko cztery wybrane klasy.

(63) W E 12, str. 730 te dwie grupy *quasi*-wybranych są opisane jako (1) „Żydzi trzymający się obietnic Abrahamowych i usiłujący zachowywać Przymierze Mojżeszowe podczas Wieku Żydowskiego i Wieku Ewangelii” oraz (2) „ci usprawiedliwieni z wiary,

kórtzy chociaŹ nie byli poŹwięcenii to jednak polegałi na okupie i praktykowali sprawiedliwoŹ”.

(64) Odnosi się on takŹe do *quasi*-wybranych Epifanii w E 10, str. 209, 672, gdzie Obóz Epifanii jest okreŹlony odpowiednio jako „stan prawdziwie pokutujących i wierzących, lecz niepoŹwięconych Źydów i pogan” i jako „lojalnych usprawiedliwionych i nawróconych lojalnych Źydów”. W E 14, str. 266 jest wzmianka o „wierzących w przymierze cielesnych Izraelitach i wiernych usprawiedliwionych z wiary jednostkach Obozu Epifanii”. A w P '40, str. 13 Obóz Epifanii okreŹlił jako „jednostki wcześniejsze usprawiedliwione z wiary, które sę wiernie okupowi i postępują sprawiedliwie oraz nawrócony Izrael”.

(65) W P '41, str. 50 sę oni opisani jako „ci Izraelici, którzy w czasach Starego Testamentu, chociaŹ trwali w dotyczących ich zarysach obietnic Abrahamowych i usiłowali zachowywać Zakon Mojżeszowy, to nie byli na tyle wierni, by zakwalifikować się do klasy Starożytnych Godnych i ci, którzy w czasach Nowego Testamentu, choć trwający w dotyczących ich zarysach obietnic Abrahamowych i usiłujący postępować według Zakonu Mojżeszowego, pozostali niewierzącymi w odniesieniu do Chrystusa”.

(66) W E 15, str. 545 on podał uzasadnienie, dlatego „Bóg zaplanował wyborcze zarysy Swego Planu i je realizował w przygotowywaniu czterech klas wybranych i dwóch klas *quasi*-wybranych ... pierwsze jako cztery panujące części Swego Królestwa a drugie jako głównych poddanych Swego Królestwa”, obie te klasy niepoŹwięconych *quasi*-wybranych sę okreŹlone jako „wierzący Źydzi i lojalni usprawiedliwieni”. A na str. 546 i 547 (góra) sę oni wymienieni jako pomocnicy Starożytnych i Młodocianych Godnych w ziemskiej czyli widzialnej fazie Królestwa.

(67) „Synowie” z Joela 2:28, *quasi*-wybrani, sę okreŹleni w E 4, str. 319 jako „nawrócony cielesny Izrael i wytrwali, lecz niepoŹwięceni wierzący Wieku Ewangelii”, a w E 15, str. 535 i 717 jako „wierzący Izrael i wierni usprawiedliwieni z wiary” oraz „cielesny Izrael i wytrwali niepoŹwięceni usprawiedliwieni z wiary”.

(68) W P '26, 118 „synowie” (Joel 2:28; Izaj. 60:4) sę ponownie opisani następująco: „Synami przyszłego wieku będą w pewnej mierze wierni wierzący z okresów poprzedzających Tysiąclecie, a córkami będą ci, którzy w tym życiu byli niewierzącymi ... Tysiącletni synowie Chrystusa częściowo będą się składać z tych Źydów Wieku Źydowskiego i Wieku Ewangelii, którzy w pewnym stopniu wierzyli obietnicom Abrahamowym i w przyŹcie Mesjasza, lecz nie byli na tyle wierni im oraz Zakonowi Mojżeszowemu, by stać się Starożytnymi Godnymi w Wieku Źydowskim lub chrześcijanami w Wieku Ewangelii i częściowo z tych pogan, którzy podczas Wieku Ewangelii przyjęli Jezusa za swego Zbawiciela, przyłgnęli do okupu i sprawiedliwości i trwali w tym do śmierci bez poŹwięcenia”.

(69) Te cytaty pokazują, Źe brat Johnson jasno okreŹlił dla nas *quasi*-wybranych. Jego ogólna definicja „synów” w ostatnim powyŹszym cytacie, a mianowicie „w pewnej mierze wierni wierzący z okresów poprzedzających Tysiąclecie” jest stosowna dla wszystkich *quasi*-wybranych aż do końca 40-letniego okresu Epifanii, końca Wieku Ewangelii w punkcie (16 września 1954 roku), w którym zaczął zazębiać się z Bazyleją w jej pierwszym początku. Ponadto, przez analogię wnosimy, Źe *quasi*-wybrani będą obejmować i Źe ta definicja mieŹci w sobie takŹe inną jeszcze grupę „tych w pewnej mierze wiernych wierzących”, a mianowicie tych, którzy *po* jesieni 1954 roku, lecz *przed* otwarciem gościńca Źwiątobliwości (tym samym jeszcze „w okresach poprzedzających Tysiąclecie”) dochodzą (1) z Źydów do wiary w obietnice Abrahamowe i Przymierze Mojżeszowe i pozostają im wierni oraz (2) z Źydów i pogan do wiary w Jezusa jako swojego Zbawiciela i którzy pozostają wierni okupowi i sprawiedliwości. W celu rozróźnienia tych dwóch grup *quasi*-wybranych z czasu *poprzedzającego* jesień 1954 roku, to jest *przed* nastaniem Bazylei w jej pierwszym początku, możemy ich nazwać *quasi*-wybranymi sprzed restytucyjnego okresu Bazylei. Ci z tych *quasi*-wybranych, lub ci sprzed Bazylei (przed 16 września 1954 roku), którzy stali się przed-restytucyjnymi poŹwięconymi Bazylei, PoŹwięconymi Obozowcami Epifanii, sę mimo to klasyfikowani wśród *quasi*-wybranych, jednakŹe z powodu swego poŹwięcenia mają wśród nich najwyŹsze stanowisko. PoniewaŹ wielu z takich poŹwięcających się okazuje się w pełni wiernie w swym poŹwięceniu, wyrażenie „w pewnej mierze wierni wierzący” nie ma zastosowania w ich przypadku.

(70) Słusznym jest to, iż zaliczamy takich przed-restytucyjnych poŹwięcających się w Bazylei do *quasi*-wybranych, poniewaŹ: (1) Wszyscy *quasi*-wybrani poŹwięca się podczas Tysiąclecia albo teraz, albo po rozpoczęciu się restytucji, w przeciwnym razie nie otrzymają życia wiecznego (F, str. 156 par 1; Cienie Przybytku, str. 98, par. 2). (2) Rozumiemy, Źe ci, którzy się teraz poŹwięcają nie naleŹą do Dziedzina Epifanii, gdyż ostatni poŹwięcający się byli przyjmowani na ten Dziedzinec do 16 września 1954 roku. Z tego względu, chociaŹ poŹwięceni, muszą być oni zobrazowani w następnym stanowisku w stosunku do przybytku, to *tj.* w obozie. My wiemy, Źe Obóz Epifanii „będzie się składał z lojalnych usprawiedliwionych i nawróconych lojalnych Źydów” (E 10, str. 672 i 661 porównaj z innymi odnoŹnikami podanymi wyŹej), *tj.* z jednostek *quasi*-wybranych. (3) Próbnе usprawiedliwienie będzie w dalszym ciągu czynne „aż do rozpoczęcia restytucji” (E 4, str. 346, par. 1). Skoro takie usprawiedliwienie jest udzielane wierzącym w celu poŹwięcenia się (A str. 278, par. 2; E 145; F str. 136, 137), to bez wątpienia, tak długo, jak ono działa, istnieją i będą istnieć tacy w stanie próbnego usprawiedliwienia, którzy poŹwięca się, zanim rozpocznie się restytucja.

DZIESIĘĆ GRUP QUASI-WYBRANYCH

(71) *Quasi-wybrani* („synowie” z Joela 2:28; Izaj. 60:4) razem z pozostałym rodzajem ludzkim przechodzącym restytucję („córki”), będą stanowili tysiactletni obóz – „stan świata przechodzącego restytucję” (P ‘40, str. 14, wiersz 5), „bardziej lub mniej pragnącego harmonii z Bogiem, lecz jeszcze nie usprawiedliwionego przez uczynki” (E 6, str. 195; Cienie Przybytku, str. 18). Mówiąc ogólnie niepoświęceni *quasi-wybrani* są podzieleni jak następuje: „Praktykujący i wierzący w Przymierze Abrahamowe i Mojżeszowe Żydzi, którzy nie byli godni, by stać się członkami jednej z czterech wybranych klas, i niepoświęceni, lecz wierzący w okup i praktykujący sprawiedliwość usprawiedliwieni z wiary, jedni i drudzy są z klas *quasi-wybranych*” przedstawionych przez zwierzęta czyste sprowadzone do arki Noego (P ‘44, str. 28, kol. 1 i 2). Jednakże te dwie ogólne klasy mogą być podzielone na różne grupy i jeśli włączymy *quasi-wybranych* rozwijanych teraz w pierwszym początku Bazylei przed otwarciem gościńca świątobliwości, to będzie dziesięć oddzielnych grup. Brat Johnson wymienia pewne pod-podziały, np. w E 12, str. 519 (cytowane poniżej). Wymieniamy tych dziesięć jak następuje:

(a) „Ci Izraelici, którzy w Wieku Żydowskim nie byli dostatecznie wierni, by zostać Starożytnymi Godnymi ... ale zachowali wiarę w obietnice Abrahamowe i trzymali się Przymierza Mojżeszowego”, tj., *lojalni wierzący w Przymierze Żydzi z Wieku Żydowskiego*.

(b) „Ci Izraelici, którzy w ... Wieku Ewangelii [przed 16 września 1954 roku] nie byli na tyle wiernymi, by zostać naśladowcami Jezusa, lecz mimo to trzymali się wiary w obietnice Abrahamowe i trwali w Przymierzu Mojżeszowym”, tj., *lojalni wierzący w Przymierze Żydzi z Wieku Ewangelii*.

(c) Ci „Żydzi ... którzy [podczas Wieku Ewangelii, przed jesienią 1954 roku, gdy rozpoczęło się zachodzenie Bazylei w jej pierwszym zazębiającym się początku] przyjęli Jezusa jako Zbawiciela, lecz się nie poświęcili, ale pozostali wierni okupowi i sprawiedliwości”, tj., *lojalni próbnie usprawiedliwieni Żydzi z Wieku Ewangelii*.

(d) Ci Żydzi, którzy po 16 września 1954 roku, lecz przed narodowym nawróceniem Izraela uwierzą w obietnice Abrahamowe i Przymierze Mojżeszowe i pozostaną im wierni aż do śmierci przed nawróceniem Izraela, tj., *lojalni wierzący w Przymierze Żydzi z okresu Bazylei przed restytucją*.

(e) Ci Żydzi, którzy po 16 września 1954 roku, lecz przed czasem nawrócenia Izraela przyjmują Jezusa za swego Mesjasza i jako niepoświęceni wierzący pozostają lojalni okupowi i praktykowaniu sprawiedliwości, tj., *lojalni próbnie usprawiedliwieni Żydzi sprzed restytucyjnego okresu Bazylei*.

(f) „*Nawrócony cielesny Izrael*” (E 4, str. 319, par. 2) – narodowe „nawrócenie Izraela do Jezusa jako Mesja-

sza” będzie miało miejsce „w związku z uciskiem Jakuba i tuż przy jego końcu” (TP nr 46, str. 47, pyt. dot. 3 Mojż. 12).

(g) Ci Żydzi, którzy się poświęcają i pozostają w tym wierni po 16 września 1954 roku, lecz przed otwarciem gościńca świątobliwości i przywilejów restytucyjnych, tj., *lojalni poświęceni Żydzi sprzed restytucyjnego okresu Bazylei*.

(72) W ten sposób wierzący Żydzi, „Izrael według ciała”, którzy będą należeli do *quasi-wybranych* w tysiactletnim obozie mogą, z punktu widzenia czasu ich rozwoju, być postrzegani jako składający się z siedmiu różnych i oddzielnych grup. Paganie, którzy znajdują się między *quasi-wybranymi* z obozu tysiactletniego mogą, z punktu widzenia czasu ich rozwoju, być podzieleni na trzy grupy:

(h) Ci „paganie, którzy [podczas Wieku Ewangelii, przed jesienią 1954 roku, gdy Bazyleja zaczęła zachodzić w jej pierwszym zazębiającym się początku] przyjęli Jezusa za swego Zbawiciela, lecz się nie poświęcili, ale pozostali wiernymi okupowi i sprawiedliwości”, tj., *próbnie usprawiedliwieni lojalni paganie z Wieku Ewangelii*.

(i) Ci paganie, którzy po 16 września 1954 roku, lecz przed otwarciem gościńca świątobliwości i jego restytucyjnych przywilejów, przyjmują Jezusa za swego Zbawiciela i jako niepoświęceni wierzący pozostają lojalni okupowi i praktykowaniu sprawiedliwości, tj., *lojalni próbnie usprawiedliwieni paganie sprzed restytucyjnego okresu Bazylei*.

(j) Ci paganie, którzy się poświęcają i są w tym wierni po 16 września 1954 roku, lecz przed otwarciem gościńca świątobliwości i przywilejów restytucyjnych, tj., *lojalni poświęceni paganie sprzed restytucyjnego okresu Bazylei*.

(73) Tak więc „synowie [quasi-wybrani] następnego wieku”, z których wszyscy jako tacy rozwijają się w „okresach przed Tysiacleciem [w znaczeniu Królestwa w jego okresie restytucji, Tysiactletnim Pośredniczącym Królestwie, bowiem gdy brat Johnson pisał te słowa w P ‘26, str. 118 byliśmy już w Tysiacleciu, w jego początkach od 1874 roku]” mogą być postrzegani, jak to stwierdzono powyżej, jako składający się z tych dziesięciu oddzielnych grup. Można dostrzec, że ci sprzed restytucyjnego okresu Bazylei poświęceni Żydzi i paganie wymienieni pod punktami (g) i (f) stanowią klasę znaną już jako Poświęceni Obozowcy Epifanii, ostatnią klasę poświęcających się przed otwarciem gościńca świątobliwości. Będzie to najwyższa klasa spośród restytucjonistów. Sławimy Boga za obfitość cennej Prawdy pochodzącej z Jego Słowa, którą On objawił przez Jezusa obecnego w czasie Swego Wtórego Adwentu (Łuk. 12:37; Obj. 3:20), łącznie z prawdą o *quasi-wybranych*. Niech Pan pobłogosławi nasze zgłębianie tej Prawdy dla wzrostu wszystkich nas w wiedzy i w łasce oraz w celu użycia jej w Jego służbie!

PYTANIA BEREŃSKIE DO POWYŻSZEGO ARTYKUŁU

(1) Podaj trzy powody ponownego wydania artykułu o *quasi*-wybranych. Gdzie on się najpierw ukazał? Gdzie później? Aby jaśniej zrozumieć ten przedmiot jakie trzy sprawy należy zrozumieć z Pisma Świętego, rozumu i faktów? Jaką czwartą sprawę mamy mieć w pamięci? Co dowodzi, iż październik 1954 r. jest datą zaznaczoną w Biblii? Co się wtedy skończyło? Z kogo składa się Obóz Epifanii? Podczas jakich dwóch okresów dokonano wiele pracy względem jego rozwoju? Co rozumiemy, iż rozpoczęło się od października 1954 w tym kontekście?

(2) Jaka jest najwyższa klasa wśród *quasi*-wybranych? Gdzie ta klasa była przedstawiona? Do jakiej daty rozumiemy, że zupełna liczba wybrańców została skompletowana w swych członkach? Chociaż nieskompletowana pod jakim innym względem? Jakie nie jest, a jakie jest stanowisko tych, którzy poświęcają się od tego czasu? Jaka klasa obecnie będzie się coraz więcej wysuwać na czoło? Szczególnie jaka grupa z niej? Dlaczego nasze obecne badanie jest korzystne i na czasie?

(3) Jak raczej należy określać myśli biblijne i klasy ludu Bożego? Czy to zawsze jest możliwe? Podaj przykłady. Jakie jest biblijne określenie odnoszące się do *quasi*-wybranych na Wiek Tysiąclecia? Gdzie *np.* znajduje się to określenie? Wymień dwie inne klasy, które są określone przez ten sam termin? Jak to jest udowodnione? Jak tylko możemy używać terminu „synowie” stosującego się do różnych innych klas tak określonych w Biblii, aby jednak jasno je odróżnić? Jaka jest bardziej pożądana procedura? Dlaczego? Kogo naśladujemy postępując w ten sposób?

(4) Jakie jest znaczenie łacińskiego przedrostka „*quasi*”? Jak używamy terminu *quasi*-wybrani w najszerszym znaczeniu? Na ile ogólnych grup dzieli się klasa *quasi*-wybranych?

(5) Z kogo składa się pierwsza z tych trzech ogólnych grup *quasi*-wybranych? Jaką przewagę mają oni nad resztą rodzaju ludzkiego?

(6) Z kogo składa się druga ogólna grupa *quasi*-wybranych? Jakiego rodzaju jest usprawiedliwienie tej grupy? Jakie są towarzyszące jej błogosławieństwa? Na co zostało ono zamierzone? Czym jest „ta łaska, w której stoimy” – (Rzym. 5:2)? Jakie korzyści mają tymczasowo usprawiedliwieni, którzy nie poświęcili się? Dlaczego uważamy ich za prawie wybranych? W jakim znaczeniu wzięli oni łaskę Bożą nadaremno? (2 Kor. 6:1)? Niemniej jednak, jaką przewagę będą oni mieli nad resztą rodzaju ludzkiego w restytucji?

(7) Jaka jest trzecia ogólna grupa *quasi*-wybranych? Kiedy oni się poświęcą? Dlaczego nie są oni z wybranych? Co muszą osiągnąć w tym życiu w stosunku do dwóch pozostałych ogólnych grup *quasi*-wybranych?

(8) Do czego będą szczególnie przysposobione te trzy ogólne grupy „synów” (Joela 2:28) restytucji?

(9) Jak Pismo Święte pokazuje *quasi*-wybranych? Jak w stosunku do wybrańców? Ile jest wybranych klas? Wymień je? Co zrobimy obecnie?

(10) Kogo przedstawiają słudzy w Joela 2:28, 29? Służebnice? Starcy? Młodzieńcy? Synowie? Córki? Gdzie są podane szczegóły? Podaj ich krótkie streszczenie?

(11) Jak są przedstawieni *quasi*-wybrani u Izaj. 60:4? Kogo przedstawiają „córki”? W jakie dwa sposoby jest zasugerowana wyższość *quasi*-wybranych nad niewybranymi u Izaj. 60:4 i Joela 2:28? Jak inaczej zdaje się to być pokazane u Izaj. 60:4? Jak rzucają światło na tę sprawę list do Żyd. 5:12-14 i 1 Piotra 2:2? Kim są „synowie” w Izaj. 60:9? Do kogo odnoszą się „wyspy”? jakie klasy są opisane w w. 13? Co znaczy „Liban”? Co jest sławą literalnego Libanu? Co przedstawiają drzewa? Jak dowodzi tego Ps. 92:13, 14? Do kogo odnosi się słowo „do ciebie” w Izaj. 60:13? Jedlina? Sosna? Bukszpan? Co przedstawia przyniesienie ich do Chrystusa? Jakie światło rzuca na ten przedmiot ustęp z 4 Moj. 3:6-9 w jego zastosowaniu na Tysiąclecie?

(12) Gdzie jest podany opis o Noem, jego rodzinie, *itd.* wchodzących do arki? Co jest ogólnie przedstawione przez osiem osób, które weszły do arki? Jak to jest udowodnione? Co wyobraża arka? Co jest centralnym zarysem przymierza Abrahamowego? Jakie zarysy mocy będzie wykonywał Chrystus w błogosławieniu wszystkich narodów? Co pokazuje tekst do Gal. 2:8,16, 19? Ile wybranych klas rozwija się pod przymierzem Abrahamowym? Jak zostały one zobrazowane w tym kontekście? Kto był przedstawiony przez Noego? Jak to jest udowodnione? Kogo przedstawia jego żona? Kogo przedstawia Sem i jego żona? Kogo Jafet i jego żona? Kogo Cham i jego żona?

(13) Co jeszcze było zachowane w arce? Co przedstawiają zwierzęta czyste? Jaka grupa *quasi*-wybranych jest uważana za typycznie czystą? A jaka za tymczasowo czystą? Co przedstawiają zwierzęta nieczyste? Co ci, którzy zginęli w potopie? Jakie jest typiczne znaczenie umieszczenia zwierząt w arce? Jaka jest analogia pomiędzy arką a Przymierzem Abrahamowym? Co jest pokazane przez różne miejsca zwierząt, Noego i jego rodziny w arce?

(14) Co cechuje pogląd o arce *itd.*, który jest tu przedstawiony? Do jakich poglądów stoi ten pogląd w znamienym kontraście? Czemu nie byli w stanie podać Świadkowie Jehowy?

(15) Jaki werset Pisma Świętego będzie następnie zbadany? Jaką klasę rozumiemy przedstawia Tare w Haranie (1 Mojż. 11:31, Dz. Ap. 7:2)? Podaj imiona synów Tarego oprócz Abrahama? Kogo oni przedstawiają? Opisz te dwie klasy. Kogo przedstawia Abraham w tym kontekście? Co przedstawia jego pobyt w Haranie? Jego podróż do Chanaanu i wejście tam (1 Mojż. 12:4, 5)? Kogo tutaj przedstawia Lot? Dlaczego?

(16) Gdzie tekst z 1 Mojż. 15:7-21 jest omówiony szczegółowo? Jakie zwierzęta i ptaki ofiarował Abraham (1 Mojż. 15:9)? Co te pięć ofiar przedstawia w ogólności? Podczas jakiego czasu? Co jest przedstawione przez jałowicę? Jak przedstawiane gdzie indziej? Kozę? Barana?

Synogarlicę? Gołębiątko? Co jest przedstawiane przez przecinanie zwierząt, a nie przecinanie ptaków? W czym znak dany Abrahamowi był ześrodkowany? Co jeszcze on obejmował? Jakże zatem wnioski wyciągamy z powyższego? Dlaczego poświęceni Obozowcy Epifanii jako tacy nie są objęci w tym obrazie?

(17) Co jest przedstawione w 1 Mojż. 22: 16-18? Czego jest ono istotą? Jak jest to pokazane w liście do Rzym. 4:16? W liście do Gal. 3:6-9? Co rozwija Przymierze Związane przysięgą? Jak ono pokazuje, że wszystkie narody ziemi będą błogosławione? W jakich dwóch zarysach to nasienie w jego szerszym znaczeniu miało być rozmnożone? Jak to było pokazane? Z kogo składa się niebieskie nasienie? Nasienie ziemskie w pierwszym rzędzie? W drugim rzędzie? Jakiego rzędu nasienia Abrahamowego jest to drugorzędne ziemskie nasienie? Zweryfikuj to z E 12, str. 185? Jakże będzie ich specjalne pokrewieństwo z Starożytnymi i Młodocianymi Godnymi w pracy restytucyjnej? Jaką rangę będą oni zajmowali w stosunku do innych członków klasy restytucyjnej? Przeczytaj E 11, str. 293, linijki 9-28. Pod jakim przymierzem *quasi*-wybrani rozwijają się jako tacy? Pod jakimi zarysami tego przymierza? Podobnie do jakich dwóch innych klas? Kiedy będzie im ofiarowane życie wieczne? Pod jakim przymierzem?

(18) Gdzie znajdujemy opis dzieci Ketury? Kogo przedstawia Abraham? Sara? Izaak? Hagar? Ismael? Jak jest to dowiedzione? Kiedy Ketura stała się żoną Abrahama? Ilu ona miała synów? Co dowodzi, że ona także jest figurą? Co ona przedstawia? Dlaczego? Co w tym kontekście dowodzą Jer. 31:33 i Żyd. 8:10? Przeczytaj Z 4309, par. 5, 6, 8-11. Kiedy działa Nowe Przymierze? Gdzie znajduje się 21 dowodów, że Nowe przymierze nie działa w Wieku Ewangelii? Kogo zatem przedstawiają potomkowie Abrahama zrodzeni przez Keturę? Jak dowodzi tego Izaj. 60:6?

(19) Co opisuje 60 rozdział księgi Izajasza? Pod jakim obrazem? Co jest podobnym obrazem? Czego między innymi dowodzą w. 4 i 13? Co w szczególności pokazuje w. 13? Kim są „synowie” i „córki” z w. 4? Po co przychodzą oni do Chrystusa? Jakże inne ustępy Pisma Św. pokazują to? Co pokazuje w. 5? Jak jest to udowodnione?

(20) Co jest przedstawiane przez synów Ismaela jako całość? Kogo reprezentują Kedar i Nebajot? Gdzie dwanaście pokoleń jest podobnie podzielone? Jaki był stan cielesnego Izraela podczas Wieku Ewangelii? Jak to jest dowiedzione? Jakim on będzie w Tysiącleciu? Jak jest to udowodnione przez w. 7 i Rzym. 11: 26-33?

(21) Co te rozważania jasno dowodzą co do umiejscowienia 60 rozdziału Izajasza? Czego zatem dowodzi w. 6? W jaki sposób? Kogo wydaje się reprezentować trzech potomków Ketury wymienionych w w. 6? Zatem, jaki wniosek wyciągamy co do wszystkich potomków Ketury?

(22) Co zrobimy obecnie?

(23) Kogo przedstawia pierworodny syn Ketury Zamram?

(24) Jej drugi syn Joksan? Jego synowie, Saba i Dedan? Trzej synowie Dedana w ogólności? Odpowiednio do czego? Kogo wyobraża Asurym? Letusym? i Leumym? Jak inaczej są jeszcze zobrazowane te trzy grupy klasy Młodocianych Godnych?

(25) Kto przychodzi następnie jako klasy, które otrzymają życie pod pozafiguralną Keturą?

(26) Kogo przedstawia trzeci syn Ketury Madan?

(27) Kogo przedstawia jej czwarty syn Midyjan? Jego pięciu synów w ogólności? Kogo przedstawia Hefa? Hefer? Henoch? Abyda? i Eldaa? Jaki postęp myśli dotyczącej wiedzy zdaje się być wskazany w znaczeniach ich imion?

(28) Kogo przedstawia piąty syn Ketury Jesbok? Jakie związki z Bogiem posiada ta klasa w porównaniu z światem? Chociaż nie wyszczególnione w przypadku tej klasy, jakie podobieństwo jest pomiędzy nią a pozafiguralnym Midyjanem? Gdzie wielu w pozafiguralnym Jesboku zostało rozwiniętych? Czego nie posiadali oni tam? Czym inni z tej klasy zostali ubłogosławieni? Czego to nie oznacza? Co może to oznaczać? Na podstawie jakiej zasady Pisma Świętego? Co może wynikać w wielu przypadkach, w których była częścią sama wola?

(29) Kogo przedstawia szósty syn Ketury Suach? Podaj trzy teksty, w których są oni wymienieni jako „córki”? Wyjaśnij to.

(30) Co sześciu synów Ketury przedstawia w ogólności? W szczególności? Jak jest to potwierdzone?

(31) Kogo reprezentuje trzech potomków Ketury wymienionych w Izaj. 60:6? Kogo reprezentuje tam Saba? Przytocz podobny przykład, gdzie część reprezentuje całość. Kto jest objęty w pozafiguralnym Madyjanie i Efie w Izaj. 60:6? (porównaj E 6, str. 717; E 15, str. 682)? Dlaczego? Jak to jest udowodnione? Co złoto i kadzidło tutaj przedstawiają? Jaką powinna być nasza reakcja na tę część naszego badania?

(32) Kogo wspomina 2 Mojż. 2:22; 4:24-26; 1 Kron. 23:15? Czego typem są Gerson i Eliezer? Jak klasa antytypicznego Gersona została zachęcona do poświęcenia? Jak pokazuje to typ? Czym stali się tym sposobem? Co cechowało antytypicznego Eliezera? Kto był objęty? Gdzie jest podane więcej na ten temat?

(33) Co przedstawia Obóz Przybytku w zastosowaniu na Wiek Tysiąclecia? Jak będzie on podzielony? Kim wydają się być „książęta” stojący na czele tych pokoleń? Jakże dwa wersety Pisma Świętego szczególnie popierają tę myśl? W jakim aspekcie Godni będą stali przed światem?

(34) Czy na czele każdego pokolenia będzie stał jeden Godny, czy więcej niż jeden? Jaka analogia z Wieku Ewangelii popiera tę myśl? Czy byli jacyś pomocnicy książęta czy też przywódcy, którzy usługiwali jako podwładni książętom stojącym na czele pokoleń? Opisz ich. Jaki wniosek możemy wyciągnąć w antytypie? Jakże będą funkcje urzędowe tych podrzędnych książąt czy też przywódców co się tyczy Godnych? Nie-wybranych?

(35) Kogo przedstawia 4 Mojż. 1:49-54; 3:6-9? Kogo są oni typem? W jakim umiejscowieniu? Jako różnym od czego? Z jakiej klasy oni będą? Jeśli co uczynią? Jak są oni tutaj zobrazowani?

(36) Jaki ustęp Pisma Świętego będziemy teraz badać? Kogo typem jest Elimelech? Noemi? Mahalon i Chelijon? Ruta i Orfa? Czego typem jest śmierć Mahalona i Chelijona w Moabie? Pozostanie Orfy w Moabie? Co uczyniło wiele jednostek prowadzonych przez wodzów? W związku z tym, z jakiej klasy oni są? Co uczynili ci, których typem była Ruta?

(37) Co opisują 1 Król. 10: 1-13, 2 Kron. 9:1-12? Kto jest przedstawiony przez królową z Saby? Gdzie są podane szczegóły? Jako co robiących się ich przedstawia? Kogo przedstawia jej poczet czyli orszak? Kogo będzie można znaleźć wśród tych, którzy stanowią jej orszak?

(38) o czym mówią zacytowane wersety Pisma Świętego? Co robili Netynejczycy? Jakie jest stanowisko wszystkich antytypicznych Netynejczyków po powrocie z niewoli? W Epifanii po 1954 r., z jakich trzech klas się oni składają? Którzy są z *quasi*-wybranych?

(39) Co Poświęceni Obozowcy Epifanii uczynili bardziej niż inni Obozowcy? Jak jest to dowiedzione? Zwłaszcza którzy z nich? Komu pomagają? W jakiej służbie? Z jakiej klasy będą lojalne jednostki? Kto posiada najbardziej błogosławiony i pełen zrozumienia związek w niej? Gdzie są podane szczegóły?

(40) Co jest ogólnym przedmiotem Ps. 72? Jak Jeruzalem odnosi się do niego? Ile gór i wzgórz posiada? Co przedstawiają poszczególne góry Jeruzalem? Jego pagórki?

(41) Od kogo są tutaj wyraźnie odróżnione wyższe ziemskie klasy? Jak br. Johnson analizuje „odcinki doliny” Jeruzalem? Co on stwierdza? Co zdaje się być myślą Ps. 72:3? Co pokazuje w. 7?

(42) Jaki werset zostanie następnie rozważony? Kogo przedstawiają panny w Biblii? Jak jest to dowiedzione? Ile klas nadal dokonuje swojego biegu w tym życiu w okresie po 1954 r.? Kim one są? Jak wydają się być przedstawione? Co można powiedzieć o Wielkiej Kompanii w tym kontekście? Jak jest przedstawiona w swoich 60 podziałach? Młodocianych Godnych? Jak są przedstawieni w swoich 80 podziałach? Poświęconych Obozowcach Epifanii? Jak są przedstawieni? Chociaż nie są w jakim związku? Jak inaczej jest zobrazowane ich stanowisko? W porównaniu do jakiego stanowiska jest ono niższe? Jak jest to zobrazowane? Co odnośnie ich pokazuje fraza „bez liczby”? Gdzie są podane szczegóły?

(43) Jakie dwa zastosowania może mieć „pustynia” i „miejsce leśne” w Izaj. 35? Co wyobrażają „wody” i „potoki”? Miejsce suche? Jak będzie radować się symboliczna pustynia? Do czego odnosi się tutaj chwała Libanu? Kto jest przedstawiony przez górę Karmel? Saron? Co zostanie z nimi uczynione? Wyjaśnij hebrajskie paralelizmy w 2 wersecie?

(44) Jak 1 Tym. 2:4 i Jer. 31:34 rzucają światło na udzielenie symbolicznej pustyni symbolicznej wody?

Przez kogo w pierwszym rządzie będzie objawiona szczególnie chwała królestwa Bożego i jego sprawiedliwości? W drugim rządzie? Czego dowodzą zacytowane ustępy? Co pokazuje porównanie wzniesień góry Karmel i równiny Saronu? Jak jest to dowiedzione?

(45) Jakie dwie klasy, między innymi, są symbolizowane oddzielnie w Izaj. 41:19? Ile klas zostaje zbawionych z rodzaju ludzkiego? Jak jest to przedstawione? Co dowodzi, iż Izaj. 41:19 i jego kontekst ma Tysiącletnie zastosowanie? Co kolejno reprezentują cedry, wyborne cedry (akacja) i mirt z Izaj. 41:19? W jakiej skali? Drzewo oliwne, jedlina, wiąz i bukszpan? W jakiej skali? Co będą robić te klasy, kiedy zostaną postawione na swoich tysiącletnich stanowiskach? Gdzie są podane szczegóły?

(46) Co wyszczególnia Neh. 8:15? Co one reprezentują? W czym? Wymień je. Gdzie są podane szczegóły? Jakie są różnice pomiędzy układem tutaj a w Izaj. 41:19?

(47) Co następnie przebadamy? Gdzie jest szczegółowo wyjaśnione o czym wydaje się tutaj być mowa? Wymień je? Jak przedstawione w typie w każdym przypadku? Którzy będą z *quasi*-wybranych? Jaki rodzaj pasterza jest wymieniony w wersetach 15-17? Do kogo wydaje się to mieć zastosowanie? Jakie złe postępowanie obrał on? Z jakim skutkiem? Jakich czterech rzeczy nie uczynił? Jak jest to potwierdzone?

(48) Co będziemy rozważać obecnie?

(49) Co jest przedstawione w 2 Mojż. 15:1-21? Kiedy ta pieśń się zaczęła? Co tu przedstawia Mojżesz? Co przedstawiają synowie Izraelscy? Ile duchowych klas bierze udział w tej chóralnej pieśni?

(50) Ile ludzkich klas bierze udział w tej chóralnej pieśni? Co przedstawia tu Maria? Inne niewiasty? Określ *quasi*-wybranych i klasę niewybranych. Jaki jest ich związek w tej chóralnej pieśni? Gdzie są podane szczegóły? Co przedstawia Aaron na Tysiąclecie i Mały Okres? Jako kto? Co przedstawia to, iż o Marii było powiedziane, że jest siostrą Aarona?

(51) Co br. Johnson pokazuje w E4, str. 450, 451? Jak jest to dowiedzione? Dlaczego Starożytni Godni jako osoba są wyłączeni z tego obrazu? Dlaczego Młodociani Godni są przedstawieni przez połowę pokolenia Manasesa, którego dziedzictwo było na wschód od Jordanu? Niemniej jednak, czego nie powinniśmy wywnioskować o drugiej połowie pokolenia Manasesa? Co przedstawia ta druga połowa pokolenia Manasesa wraz z dziewięcioma pokoleniami, które otrzymały dziedzictwo po zachodniej stronie Jordanu? Jak liczba dziesięć potwierdza ten wniosek?

(52) Co w późniejszym okresie br. Johnson pisał odnośnie połowy pokolenia Manasesa, której dziedzictwo było na wschód od Jordanu? Gdzie było położone to dziedzictwo? Jak jest to dowiedzione? Na co wskazał on tym sposobem? Jako kto w innym obrazie? Jaka ziemia została dana jako ich dziedzictwo pokoleniom Rubena i Gada? Czego jest to obraz?

(53) Co opisuje 4 Mojż. 26:30-34, Joz. 17:2-6? Jako odmienne od czego? Które obejmowały które? Czego ty-

pem wydaje się być mąż Galaad? Gdzie jest to pokazane? Jego sześciu synów? W związku z czym? Najwyraźniej według czego?

(54) Kto był pośród rodzin Galaada? Gdzie są wymienieni? Co czyni wielu odnośnych próbnie usprawiedliwionych? Ale nie co? Niemniej jednak, co innego wielu czyni? i tym sposobem z jakiej klasy się staje? Jakie pięć cech rozpoznawczych posiadają ci, którzy są ostatecznie zobrazowani przez córki Salfaada? Dlaczego nie z bardziej wybitnych wodzów? Jak jest to dowiedzione? Co jeszcze można powiedzieć odnośnie tych antytypicznych córek z wszystkich krajów w skończonym obrazie? Dzielonych na gatunkowe grupy według czego? W jakiej skali? Rozpoczynając od czego? Kontynuując do czego? Jakie są imiona tych córek i ich znaczenia? Co powinni czynić wszyscy z tych Obozowców? A tym sposobem stawać się czym? Jak Jehowa spogląda na takich?

(55) Kogo przedstawia połowa pokolenia Manasesa, która miała swe dziedzictwo na zachodniej stronie Jordanu? Podaj cztery powody na ten wniosek. Co pokazuje ten typ odnośnie stanowiska poświęconych obozowców epifanii w stosunku do innych członków klasy restytucyjnej?

(56) Jaki inny obraz jest pomocny w tym kontekście? Czym on różni się od obrazu z 4 Mojż. 32? Czym różni się dziedzictwo wybranych od dziedzictwa klasy restytucyjnej w każdym wypadku? Ile jest klas wśród pierwotnych Tysiąclecia? Wymień je. Jak są one przedstawione? Jakiej natury będą one ostatecznie? Jak jest to pokazane w 4 Mojż. 18:20, 23, 24? Kto jest przedstawiony przez innych Izraelitów? Co oni osiągną? Jak jest to pokazane? Co przedstawia w typie oddzielne i odrębne rozmieszczenie kapłanów i Lewitów (4 Mojż. 3:23, 29, 35, 38) od rozmieszczenia Izraelitów? W jakiej grupie znajdują się *quasi*-wybrani? Co mamy tutaj tym sposobem?

(57) Jaki jest kolejny odnośny werset Pisma Świętego? Co rozumiemy pod „wielkim domem” w typie i antytypie? Jak jest to dowiedzione? Co przedstawiają „naczynia złote i srebrne”? Jak jest to dowiedzione? Naczynia „drewniane i gliniane”? Jakie dwie dodatkowe klasy są zobrazowane w 2 Tym. 2:20? Jak jest to dowiedzione? Jak jest to zastosowanie?

(58) Czego nie będzie w zastosowaniu po-tysiącletnim? Dlaczego nie? jak jest to dowiedzione? Na co wskazuje br. Russell co do naczyń ku „zelżywości” w A 390? W Z 1872? w Z 5493, 5759? W harmonii z tym oraz innymi świadectwami Biblii, jaki będzie układ po-tysiącletni? Tak więc, z czego składa się Wielki Dom Pana w tym zastosowaniu?

(59) Dlaczego powyższe opisy Pisma Św. o *quasi*-wybranych są ważne? Jakże związki będą posiadali? Niemniej jednak, jak powinni być rozpatrywani? Dlaczego?

(60) Jak *quasi*-wybrani są definiowani przez br. Russella w Z5164, par 4?

(61) Co br. Johnson często robił?

(62) Jak *quasi*-wybrani są określani w E 12, str. 186-188? Jak można o nich mówić jako o „piątej klasie wybranej”? Czy jest to sprzeczne z tymi tekstami Pisma Świętego, które uczą o tylko czterech klasach wybranych? Dlaczego nie?

(63) Jakie dwie grupy niepoświęconych *quasi*-wybranych są opisane w E 12, str. 730?

(64) Jak są one zdefiniowane w związku z Obozem Epifanii? Podaj przykłady.

(65) Jak są oni opisani w P '41, str. 50?

(66) Co jest o nich powiedziane w E 15, str. 545-547?

(67) Jak są zdefiniowani w E 4, str. 319? W E 15, str. 535, 717?

(68) Jak „synowie” restytucji są opisani w P '26, str. 118, par. 5?

(69) Co pokazują te cytaty z pism brata Johnsona? Do kogo i do jakiego czasu odnosi się jego definicja „synów” jako „częściowo wiernych wierzących z okresów sprzed Tysiąclecia”? Jaka inna grupa „częściowo wiernych wierzących” jest objęta w tej definicji jako przychodząca „w okresach przed Tysiącleciem”? Z jakich dwóch klas oni pochodzą? Jak mogliby oni być określani? Czy poświęceni sprzed restytucji powinni być uważani jako z *quasi*-wybranych? Jaka będzie ich stanowisko w porównaniu z innymi? Czy należy termin „częściowo wiernych wierzących” stosować do wiernych poświęconych?

(70) Ile powodów jest tutaj podanych na włączenie poświęconych okresu Bazylei sprzed restytucji do *quasi*-wybranych? Jeżeli mają otrzymać życie wieczne, co muszą wszyscy z *quasi*-wybranych uczynić? Kiedy? Co pokazują zacytowane odnośniki? Dlaczego nie mogą należeć do Dziedzińca Epifanii? Jak jest ich stanowisko w odniesieniu do Przybytku? Z kogo składa się Obóz Epifanii? Jak długo będzie działało tymczasowe usprawiedliwienie? W jakim celu jest ono dawane? Czy możemy więc spodziewać się dalszych poświęceń przed rozpoczęciem restytucji?

(71) Z kogo będzie się składał Obóz Tysiąclecia? Zdefiniuj go. Z jakich dwóch ogólnych klas będą się składać niepoświęceni członkowie *quasi*-wybranych? Na ile grup mogą być podzieleni wszyscy należący do *quasi*-wybranych? Gdzie brat Johnson wymienia niektóre z nich? Opisz siedem pod-podziałów odnoszących się do Żydów.

(72) Opisz trzy grupy odnoszące się do pogan.

(73) Co należy rozumieć przez „Tysiąclecie” w oświadczeniu brata Johnsona podanym w P '28, str. 118, gdzie mówi o „synach następnego Wieku” jako będących „częściowo wiernymi wierzącymi okresów sprzed Tysiąclecia”? Dlaczego? Która z dziesięciu grup stanowi Poświęconych Obozowców Epifanii? Kiedy się oni poświęcają? Jak powinna być nasza reakcja na zgłębienie tego tematu? O co modlimy się w związku z nim?

LIST BR. P. WOŹNICKIEGO DO BR. R. HERZIGA

Drogi Bracie w Panu.

Od września otrzymywaliśmy informacje o przebiegu operacji, którym była poddawana siostra Norma Herzig. Spodziewaliśmy się raczej poprawy stanu zdrowia i dlatego tym bardziej odczuwamy i przeżywamy jej śmierć.

Zdajemy sobie sprawę z trudnej sytuacji, Drogi i umiłowany przez nas Bracie Ralph, w której się obecnie znajdujesz: niedawne nadanie Ci przez Pana odpowiedzialnych urzędowych służb na Jego niwie i rozstanie z najbliższą towarzyszką życia Drogą siostrą Normą. Oba te wydarzenia wymagają do ich zniesienia niezłomnej wiary i głębokiej ufności w Boskie obietnice. Wierzimy, że Pan nakłada Ci ciężary, które z Jego pomocą udźwigniesz i staniesz się jeszcze silniejszy i bliższy Panu.

Nasze modlitwy ślemy do Najwyższego Boga przez naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa, aby Cię nie wypuszczał ze swych rąk. Modlimy się za Twych współpracowników Domu Biblijnego i wszystkich wspierających Cię. Jednocześnie pozdrawiamy w duchu Pańskim i życzymy błogosławieństw Bożych oraz Opatrzności Pańskiej wszystkim uczestnikom uroczystości pogrzebowych.

W imieniu Braci w Polsce i Europie Wschodniej
Br. Piotr Woźnicki – przedstawiciel

IN MEMORIAM

Siostra Maria Grabowska ze zboru Pana w Oświęcimiu zmarła w dniu **29 sierpnia 2003 r.** przeżywszy 92 lata. Mając 20 lat poświęciła się Bogu na służbę. Przez 40 lat jej mieszkanie służyło jako miejsce zgromadzeń Ludu Pana. Była zawsze chętną do pomocy, gorliwą i oddaną Bogu. Była wierną Panu i Prawdzie do końca swojego życia.

* * *

W dniu **05 września 2004 roku** zasnęła w Panu **siostra Cecylia Neumann** ze zboru w Katowicach. Urodziła się 05. 11. 1919 r. w Ligocie w rodzinie katolickiej. Jednak we wczesnej młodości zaczęła uczęszczać na nabożeństwa do Metodystów. W roku 1948, wraz z mężem Rudolfem poznała prawdę epifaniczną i w tymże roku okazała swe poświęcenie przez chrzest wodny. Siostra Neumann dobrze władała dwoma językami obcymi: niemieckim i angielskim. Znajomość języka angielskiego wykorzystywała przez jakiś czas w pracy dla Pana i Prawdy biorąc udział w tłumaczeniu literatury na język polski. Pewnego razu, na konwencji w Leżachowie tłumaczyła nawet wykład br. Armstronga. Mieszkanie braterstwa Neumann, zlokalizowane tuż przy dworcu PKP było miłą przystanią dla podróżujących pielgrzymów i ewangelistów.

Pogrzeb odbył się na cmentarzu ewangelickim w Katowicach w dniu 08 września 2004r. przy licznych udziałach przyjaciół, siostr i braci z macierzystego zboru i zborów okolicznych.

Brat Ignacy Grzędowski ze zboru w Łodzi zmarł **26 czerwca 2004 r.** w wieku 86 lat. Symbol chrztu przyjął w 1946 roku. Tuż przed śmiercią wyemigrował do Niemiec. Starał się wiernie służyć Panu, bronić Prawdy i zarządzeń Pańskich.

* * *

Dnia **29 września 2004 r.** zmarła po długiej chorobie nowotworowej **siostra Zofia Lik**. Była członkiem zboru poznańskiego. Poświęciła się w roku 1946 mając 25 lat i w tym samym roku zawarła związek małżeński z Henrykiem, który służył przez wiele lat na konwencjach jako pierwsza pomoc medyczna. Siostra Zofia była przykładem wiary, miłości, dobrych uczynków i wytrwałości w wielkich cierpieniach. Pogrzeb odbył się 8 października. Niech Bóg błogosławi Jej pamięć.

Polecamy rodziny i przyjaciół zmarłych braci i siostr opiece Pańskiej dla Jego pociechy i zachęty oraz modlimy się, aby ich smutek został złagodzony przez radosną perspektywę obiecanego zmartwychwstania.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

Redaktor:

Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Piotr Woźnicki

Wszelkie zapytania, zamówienia prosimy kierować pod adresem:

05-100 Nowy Dwór Maz.; ul. Zdobywców Kosmosu 17

e-mail: sme@epifania.pl

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem:

<http://epifania.pl>